

- Nincs miért jajgatni, kedvesem. Étek lett a kakasból.
Megkezdődött az evés.

Hogy nekiesett Nyársatnyelt úr ! Borsot szórt a levesébe. Mohón kanalazta. Milyen fenséges ez a kakasleves! Megmerítette benne még az állát és a bajuszát is. Elfogyott a leves, a piláfra került a sor. Vettek egy-egy kanál rizst, egy-egy falat húst, egy-egy kanál salátát. Ittak is hozzá. Csak Nyársatnyelt úr ette a kakashúst, a többiek nem mertek hozzányúlni, inkább csak a rizst csipegették.

Valami megakadt Nyársatnyelt úr a torkán. Nyelte, nyelte, de hiába.

- Úóóóó, ööööhhöö . . . !

Egyre jobban köhögött. Szeme kimeredt, nyelve fönnakadt.
Az úrnő sikoltott.

A fővezír aggódva átölelte: - Igyál, uram, egy kortyot!

Nyújtotta a tele poharat. Nyársatnyelt úr nem volt olyan állapotban, hogy inni tudott volna. Próbálta megitatni, de az urat csak úgy rázta a köhögés.

- Öhho öhho öhooo . . .

- Drága uram, igyál egy kicsit . . . Próbálj meg inni...

- Nem tudook!

- Jaj, nem tudsz ?! - sikoltotta az úrnő, és egyik ájulásból a másikba esett. Csend szállt a palotára. Hallgatott az egész város, mintha elvarázsozták volna.

- Aki rossz fát tesz a tűzre, meg is bűnhődik érte - mondogatták magukban az emberek. Nyársatnyelt úr közben az öklével ütögette a mellét. Aztán a háta felé mutogatott. Üssetek hátba - jelezte.

Az egyik vezír kétszer-háromszor hátba vágta.

- Öhho öhho öhho - köhögött egyre. Megpróbált nyelni, de nem sikerült. Úszott a verejtékben. Úgy félt, ahogy addig még sohasem.

Hívták az udvari orvost. Sietett az orvos az erkélyre. Megnyomogatta Nyársatnyelt úr torkát. Az úr csak nyögdécselt. Egyre jobban izzadt.

- Kedves uram . . . - Öhho . . .

Letérdelt, kezét is a földre tette, mintha négy lábon állt volna.
- Hozzátok, gyorsan hozzátok! - jelezte.

- Serbetet kér vajon, vagy vizet? - tanakodtak a körülötte állók.
- Vízet kérsz, uram? - kérdezték. Nyársatnyelt úr fulladozott.
Tagadólag rázta a fejét.
- Serbetet hozzunk, uram? - kérdezték. Megint csóválta a fejét.
Jobb kezét körkörösén mozgatta.

- Hozzátok a malmot ! Gyorsan, a malmot! - mutatta.
Hozták a malmot, letették elé.

- Igaza van, ezt kell tennie. Most parancsot ad, hogy vigyék vissza.
Majd két poroszló elviszi . . . - örültek.

- Forgassátok meg a malmot - nyögte ki nagy keservesen -, jöjjön két
ügyes orvos, két nagy tudású orvos!

Megforgatták a malmot. Megjelent két nagy tudású orvos.

- Mentsetek meg! - könyörgött. - Csont akadt a torkomba. Kakascson.
Gyorsan mentsetek meg! Egy mindig, mindenben ellenkező kakas
csontja...

Az orvosok nyomkodni kezdték. Ahogy nyomkodták, egyre jobban
izzadt, egyre jobban fulladozott Nyársatnyelt úr. Teljesen halálra vált.
Úgy érezte, hogy ez alatt a negyed óra alatt többet szenvedett, mint
egész életében . . .

- Végem van - nyögte -, meghalok!

- Drága uram - könyörgött a fővezír-, hagyd azt a malmot, én egyetlen
uram! Hagyd, hadd vigyék! Mi szükséged van rá? Tiéd az egész ország,
mindenestül. Te vagy ennek a hatalmas országnak az egyetlen ura és
parancsolója. Minek neked egy ilyen játékszer? A vakoknak van rá
szükségük, nekik küldte az Isten. Hál'istennek, te nem vagy világtalan!
Gondold meg, drága jó uram!

- Hívjatok ide két poroszlót! - mutatta kezével Nyársatnyelt úr.

Az orvosok nyomogatták közben, de a csontot csak nem tudták
kivenni.

- Fektessük a legkényelmesebb ágyába! Aztán meglátjuk, mit
tehetünk.

- Nem, neem! - állt ellen Nyársatnyelt úr. - Hívjatok két poroszlót. Fogják a malmot, és vigyék vissza. Adják vissza . . . vigyéék visszaaaa . . . adjááák . . . !

Ettől egy kicsit megnyugodott. Lefektették a kerevetre, feje alá párnát tettek. Még mindig szaggatottan beszélt:

- Gyorsan . . . a poroszlók . . . a leggyorsabb . . . két lóra . . . szálljanak . . . Gyorsan vigyék, és adják vissza - akarta mondani, de

nem sikerült végigmondania.

A fővezír a vezírhez fordult:

- Tudod, hogy nem maradt ló az úr istállójában. Valamelyik kaszárnyából hozzatok két lovat! Üljön föl két poroszló, vigyék gyorsan a malmot !

A parancsot teljesítették.

Kisvártatva két poroszló lovagolt a falu felé.

A patkók szikrákat vetettek az út kövein. A poroszlók szinte ráfeküdtek az állatok hátára, kapaszkodtak a lovak sörényébe. A két ló vágatott, mint a villám. Meg sem álltak a faluig . . .

XXIV. FEJEZET

AZ EZÜST SZÍNŰ MADÁR

Ezalatt valami csiklandós-viszketős érzés támadt Nyársatnyelt úr torkában. Csuklott egyet. Aztán meg ásítás jött rá. Hát amint ásít, nem kirepül a szájából egy ezüst színű madár?! Az ezüst tollú, fehér madár sétált egy darabig a palota erkélyén, aztán egy pár kört írt le a levegőben, végül pedig magasra szárnyalva suhant az ég végtelenjébe.

Lassanként beesteledett.

Az ezüst tollú, fehér madár egyre magasabbra szállt. Hófehér fénypontnak tűnt az ég tetején. Ő is a falu felé vette az útját. Szállt, szállt míg a síkság fölé nem ért.

Nádasok, fűzfák között halk locsogással folyta folyó. A madár és a víz szavak nélkül, hangok nélkül beszélgetett egymással. Ki tudja, miről, mit mondtak egymásnak? Ez az ő titkuk . . . Továbbrepült a madár.

Egy domb tetején búslakodott, kakas barátjára gondolt a farkas. Szeme mint két piros rózsa parázslott az éjszakában. A fényes pont a farkashoz közeledett. Hang nélküli, szavak nélküli beszélgetés kezdődött közöttük. De hogy miről beszélgettek, mit mondtak egymásnak, az az ő titkuk.

Még tovább suhant a madár.

Egy vadrózsafa tövében üldögélt magában a róka. Sírás fojtogatta a torkát.

„Vajon él-e, hal-e? Vajon a farkast is elűzte maga mellől, mint engem? Elküldte a folyót is? Legalább a folyót tartotta volna maga mellett! Hogy ne maradt volna magára! . . . Nagyon jó volt, nagyon nagyon bátor, de hibát követett el. Vissza tudta vajon szerezni a malmot?” - búslakodott a róka.

Ezüst tollú, fehér madár suhant mellé. Hang nélkül, szavak nélkül beszélgetni kezdtek. De hogy miről beszélgettek, mit mondtak egymásnak, az az ő titkuk. Nemsokára a falu fölött körözött az ezüst tollú, fehér madár. Boldog örömmel repdesett. Megvirradt, fölébredtek az emberek. És máris terjedt a hír:

- Visszajött a vakok malma! Visszajött, visszajött! Nyársatnyelt úr visszaküldte két poroszlóval! Köszönet és elismerés Tarkatollúnak! Ez az ő érdeme! Igaza volt: meg lehet az igazságtalanságot akadályozni. Egy kakas ellenállása elég volt hozzá . . . - kezdtek gondolkodni.

A vak Emis és a vak Memis egymás mellett üldögélt, térdük, mint az új házasoknak, összeért, fejüket is egymás felé fordították. Ölükben a malom, egyre azt becézték-simogatták.

- Kedves Memis, kérsz-e kávét?

- Kérek, kedves Emis, jó habosan . . .

Emis megforgatta a malmot. Előlibbent egy leány, hozta a két kávét. Megitták szépen. Aztán törülközőt, mosdótálat, kancsót hozott a lány. Megmosták a kezüket, arcukat.

A lány kitakarította a házat, felsöpörte az udvart.

XXV. FEJEZET

TISZTELETADÁS

- Egy kicsinyke kis kert - mondta Emis és Memis -, benne egy kis patak, nem szélesebb, mint a veréb körme, a víz mellett egy kis medence...

- Most egy platáncsemetére volna szükségünk! - mondta Emis.

- Bizony, arra nagy szükségünk van - mondta Memis.

Újra megforgatták a malmot. Ágas - bogas gyökerű platáncsemete érkezett. Maguk ültették el a kis platánt a kert közepébe. A medence vizével megöntözték.

Ott foglalatoskodtak, ott szorgoskodtak a fa körül napestig.

Este jöttek a falubéliek.

- Soha többet ne érjen benneteket ilyen csapás - mondogatták részvétellel. Aztán a kert, a platán felől érdeklődtek.

- Ez a platán tiszteletadás - mondta Emis és Memis.

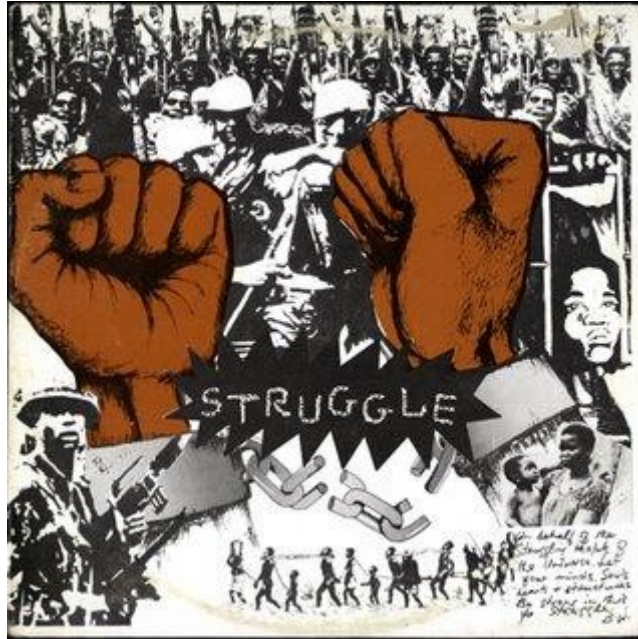
- Kinek, minek a tiszteletére? - Volt egy kakas, az életét áldozta értünk . . .

- Igaz, igaz, értjük, az ő tiszteletére . . .

- Az ő emlékezetére - mondta Emis.

- Itt fog folyni ez a víz, megtölti a medencét, öntözi a platánt, és a fa nagyra fog nőni. Itt áll, míg a világ világ. Van-e fa, amely tovább él, mint a platán? Elnevezzük a Tarkatollú platánjának - mondták.

A faültetés, kertápolás vigaszt nyújtott az öregeknek. A többieknek is tetszett a két vak ötlete. De minek a platán Tarkatollúnak? Ezüst tollú, fehér madár lett belőle, ott röpköd éjjelnappal a falu, a síkságok és fennsíkok fölött. Az emberek tegnap még nem értették, nem érthették meg őt, de ma megértik. És ez elég neki . . .

Bekezdések

Manócska elmondom neked , ez a mese is népmesei eredetű . Tudod ,, egyetlen műfaj sincs amely az életet így együtt egyben, egyetlen bámulatos egységben fogná fel a maga tragikus és ugyanakkor optimista kicsengésében, mint a mese . Gyönyört és fájdalmat , félelmet és szánalmat , démonit és a eszményit , élet és halál egyszerre ellentétes és egymásba mégis átcsapó élményét . A hős nagy és tragikus sorsot kapott , a próbák veszedelmek grandiózusak . Gyakori a hős elbukása is.

Néha több ízben is megölik , darabokra vágják . Ami azonban a mesében egyedülálló, az , hogy semmi sem végleges, hanem minden átcsaphat önmaga ellentétébe . A darabokra kaszabolt ember feltámadhat és nem véletlen a mesei formula...Mert a mese nem a valóság hanem a valóság lényegének megragadása „(2) Ez a mese népmesei ihletésű amint mondtam , de azt is tudnod kell , hogy a népmesék motívumai vándorolnak szerte- szét a tágas nagy világban. Egy fáradt , de nem elnyűtt szegényparaszt ember legyen a neve Vincente elkezd „elvágyódó óráiban „ elmondani egy történetét , legyen a helyszín Galicia , egy hallgató, egy kislány , egyidős veled Manócska, legyen a neve Liza meghallgatja s tovább meséli a mesét másoknak és így folyik tovább a történelem folyóján „ rajta a palackkal „ . Nemzedékeken át- átugorva, meg- megkerülve országokat , birodalmakat , égtájakat s nyelveket . Túlélve árvizet és földindulást ,királyok, a nagy szultán és ispánok feje hullását, úri hóbortokat, kórságokat , templom lángolását, eretnekek égetését, termelési módokat. A nacionalizmusok mit sem tehetnek a mese internacionalizmusával szemben ,a kizsákmányoltak, megalázottak és megszomorítottak kollektív „társadalomélménye „ mesevilága „ , a szegényparasztok élményvilága internacionalistává válik . Hiszen a szántóvető0, a zsellér , a céhből kiebrudalt vándorlegény aki költi a mese hírét, rabszolga és kurtizán egyaránt „postása” a mesének.

Az utazókat, kalózokat, kereskedőket, zarándokokat se feledjük .(3) S érkezik egy írástudó emberfia csuhás,

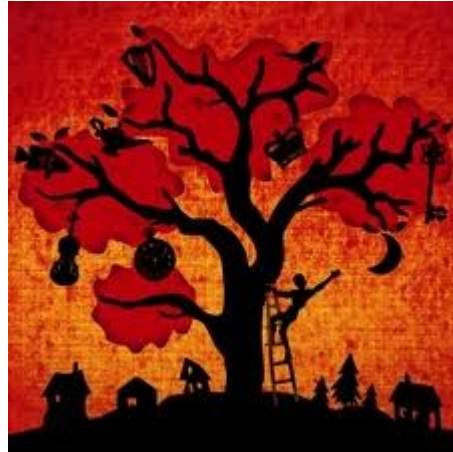
trubadúr, krónikás, zenész, komédiások, vándor világfi, , katona , orvos , az imént elevenné vált vándorlegény, később folklorista és lejegyző azokat .(4) Fakir meséjének alap motívumai , magyarországi verziója A mindentjáró malmocska, varjúkirály, varázsmeséje által ismert és olvasható Benedek Elek Magyar mese és mondavilág kötetében. Az alapmotívum vándortörténet, a Terülj asztalkám típussal rokon, mind Nyugat, mind Kelet-Európában számos esetlegesen feljegyzett változata ismeretes.

1. bekezdés a mese a forradalom szelleme

Ez a mese „öreganyám, öregapám bölcsessége”, anyánké , apánké, a bölcsesség összefut a tapasztalattal , ebből születik forradalmi osztályharcunk. Nincs időhöz, térhez rögzítve, Japán, Kanada ? Itt és ott , ahol élünk , ahol éltek. A forradalom szelleme határtalan. A forradalom szél , vihar , tenger ,levegő, víz , gyönyör, kiteljesedett élet ! Tegnap avagy tegnapelőtt (nem mindegy ?) beszéltem egy brit anarchistával elmondta csoportjuk neve : No Border, hát erről van szó ! A mese azt mondja: sem itt, sem ott. Nincsenek határok ! Ha itt nincs megtalálod itt-ott - amott... a forradalom szellemét ! A mese repíti azt hohó ! A probléma ott kezdődik, hogy az anarchista meg a mese így gondolja, de miképpen vélekedik erről az érző-vérző kizsákmányoltak hada ? A felfelé hajlongó, lefelé tipró ?

2. bekezdés mese te is az osztálytársadalom gyermeke vagy !

A népmese ideje

Ennek a mesének az őse időben a nem is oly távoli ázsiai termelési mód társadalmi termő talaján burjánzott ki. „Az eredeti tőkefelhalmozás – az a folyamat, mely nem terméke, hanem kiindulópontja a kapitalista termelési viszonyoknak – Európában, az európai centrumokban a XIX. század elejére többé - kevésbé befejeződött . A széthullóban lévő Oszmán Birodalomban ezzel szemben még a XX. század elején , az ataturki forradalom előestéjén is a tőkeképződés csupán sporadikusan, az iparosodás pedig csak csíráiban jelenik meg. ...A fejlődésképtelenség, a stagnációra való hajlam az Oszmán Birodalom militáris berendezkedésében rejtett, de döntően gazdasági természetű volt....Az Oszmán Birodalom fénykora, a kiterjedt hadjáratok ideje az európai feudalizmus idejére esik . Ugyanakkor a társadalmi fejlődés az európai centrumokban , illetve annak délkeleti perifériáján nem szinkronban zajlott le, nem ugyanolyan irányt vett. Mialatt Európában a feudális abszolutizmus megerősödött – nem utolsó sorban ennek következtében –, elkezdődött az Oszmán Birodalom hanyatlása . Az Újvilág felfedezése és kiaknázása , az Afrika megkerülésével Ázsiába vezető tengeri út megnyílása meggyengítette a muzulmán országok kereskedelmi közvetít szerepét. Európát és a Közel-Keletet elárasztotta az olcsó amerikai ezüst , mely a XVI. század végén hatalmas árrobbanást idézett el : az Oszmán Birodalom gazdaságát tönkre tette az infláció. Ezt követték a keleti és nyugati területvesztések és a gazdasági élet meggyengülése. A világgazdasági változások, a polgári reformok Európában, a népek

önrendelkezési törekvései mind hozzájárultak a Birodalom hanyatlásához „. Lássuk rögvest egy képeskönyv erejéig a társadalom piramisát ! Gigászi hatalom ez , legfelül a szultán aki állandóan heverészik szereti a nőket , meg folyton finomakat zabál, permanensen basszik és rőfög vagyis parancsokat ordibál, alatta a hadsereg akik folyamatosan területeket hódítottak meg, fenntartják rendjüket. Egy sorban velük a szeráj más néven hárem a uralkodó osztály vezetőinek lakosztálya élén a szultánnal ide csak családtagok léphettek be, meg kurváik , ágyasaik. Még mindig ebben a sorban az egyházi és vallási vezetők , akik szorosán összefonódtak az állami hatalom egyes részelemeivel . Egy sorral lejjebb a közigazgatási apparátus és a kereskedők , kézművesek. A kópék , ravaszok a minap is átverték mikor tárogatót vettem. Legalul pedig az igazán elnyomottak tömeg a szegényparaszt földművelők, kézművesek és , hogy az élet még változatosabb legyen ott vannak még a tehetősebb földbérlő parasztok is „. Az állam, mint központosított erőszakszervezet az apparátusán keresztül gyakorolta a hatalmát elsősorban a többlettermék elsajátítása révén , s ez képezte a társadalmi rendszer anyagi bázisát. Az állam nemcsak politikai rendszer volt, hanem egyúttal a gazdasági életet is uralta. Ellenőrizte a mezőgazdaságot és a többletterméket is. A társadalmi rendszer erejét a jól szervezett zsoldos hadsereg alkotta . A gazdaság létalapját a mezőgazdaság szolgáltatta , s a földet a ráják, a parasztok, haszonbérletbe vették a hatóságoktól, s ennek fejében adót fizettek az államnak. A haszonbérleti forma a tímár, egész rendszert alkotott. Maga a fogalom valójában egyfajta, jellegzetesen az Oszmán Birodalom körülményei között életre hívott formátum megnevezésére szolgált, azzal a céllal, hogy a szultáni hatalom, a terjeszkedő birodalom számára a katonai utánpótlást, az állandóan hadra fogható sereget biztosítsa. A rendszer lényege ugyanis abban gyökerezett, hogy az állami hivatalnokok, szpáhik voltak a föld haszonélvezői, javadalombirtokosok a tartományi csapatoknál, akik természetbeni adók fejében továbbadták a bérleti jogot a parasztnak. A szpáhik privilegizált helyzetbe kerültek,

hiszen adóbehajtási jogot szereztek, s ellenszolgáltatásként meghatározott számú teljes felszerelésű lovas katonát kellett kiállítaniuk a szultáni hadsereg számára”(5). Nem volt egyéni földtulajdon, a „magasabb egység „ az állam birtokolt mindent ... a zsarnoki állam három alapvető funkciója a háború, a hódítások, és az adók behajtására szakosodott. „Mivel a föld nem sajátja volta bérlőnek igazából fejleszteni sem állt érdekében ,”földtulajdona „ nem tud független erővé válni .”A föld (a termelési eszköz) az állam tulajdona , az államot egy rend által meghatározott uralkodó osztály képviseli. A katonák és a papság- mint az uralkodó osztály al csoportja - szintén a kizsákmányoló osztály részét alkotja. A közvetlen termelők tulajdonosok, csak birtokosok következképpen a földművesek a munka objektív feltételeihez vannak kötve..... Az állam egyrészt - mint a termelési eszköz tulajdonosa - az adórendszer révén elsajátítja a földből származó többletterméket, másrészt kénytelen annak egy részét - közmunkák formájában --, visszaszolgáltatni. A modell alapján megállapítható, hogy a gazdasági rendszer zökkenőmentesen működik, e rendszer logikája pedig koherens” (6) Nem szándékunk mikroszkopikus részletességgel kivetíteni az Oszmán gazdaság történetét legyen néktek elég annyi , itt is megvolt mindennek a maga konzervatív rendje, az idő látszólag állandóan ugyanazt a dallamot fuvalázta, „falun a parasztok végezték dolgukat a városban a „ kézművesek munkája gyümölcsözött „.

A szerszői mese ideje („ mese jön és elsuhan a mesének száz ideje van”)

Fakir mikor a népmesét újraálmodva új ruhába bújtatta , ugyancsak ezt tapasztalta .De korának viszonyaira rímeltette a mesét mint forradalmi ébresztőt . Persze nem mintha a társadalmi állapotok hasonlóak volnának. Mikor mindezt megírta már modern aeroplán szelte az eget ,Vinci álmai megvalósultak , Gagarin is kirepült „valahová „ az Oszmán birodalom felbomlott, Törökország lépett helyébe . A társadalmi gazdasági- politikai- ideológiai viszonyok megváltoztak, megváltoztak a termelési viszonyok, az osztályviszonyok . Az ázsiai termelési módot felváltotta a kapitalizmus . Ami azonban nem változott a paraszt a megélhetésért verijtékezett a szikkadt porrá égett földön , a csóróbb kézműves továbbra is az önmaga által megtermelt portékáját árulta, a bérmunkás kizsákmányolásának színterén gyötörte testét, idegrendszerét. Megváltoztak a körülmények, átalakultak , a problémák azonban tovább gyűrűződtek , felkavarva az égtájak alvó forradalmi viharait . A haszon továbbra is az uralkodó osztály zsebébe vándorolt (mesénk idején egyeduralkodót láttunk ami az ázsiai termelői mód despotizmusára is oly jellemző , olyan uralkodót amelynek jogait az örökösödési jogok is biztosítják) .

Polgári köztársaság jött létre 1923 – ban , a nyugati típusú kapitalista erőltetett menet ekkora datálható. Mustafa Kemal színre lépett, a nacionalista modernizálás kormánya. (7). A török burzsoázia gyenge volt és gyanakvó, amely létrehozta a köztársaságot. Egyrésztől küzdött a nemzeti függetlenségért, és szemét az imperialista nyugaton tartotta , másrészt tartott a „ népi mozgalmaktól”(különbéle népcsoportok megmozdulásaitól) hiszen azok autonómia törekvéseik nem voltak új keletűek. És ott volt még aztán a szovjet forradalom viharos rezgése.

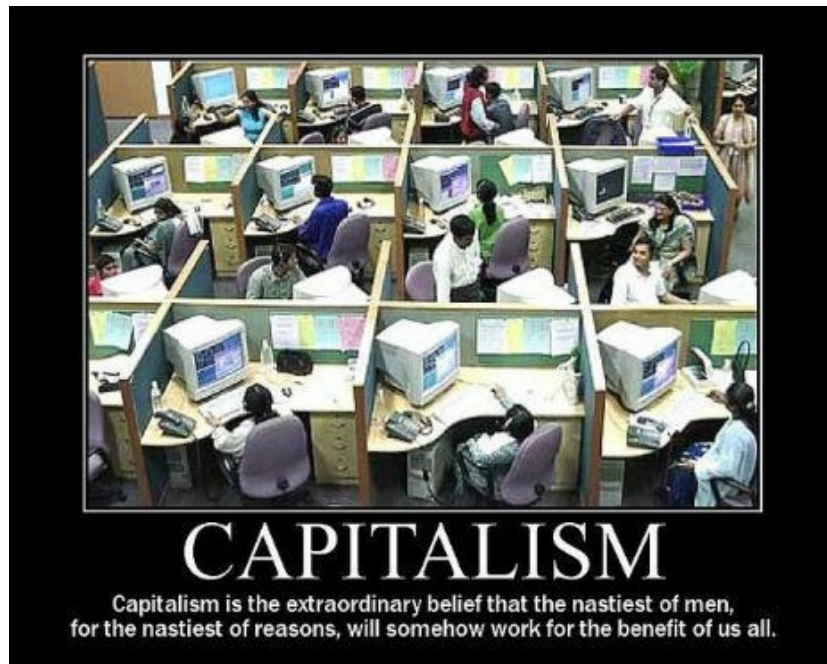

A burzsoázia éppen ezért nem törölkötte el csak úgy a régis despotikus szellemet , mint a légyszart az ablaküvegről a pedáns háziasszony , hanem némi republikánus mártással leöntötte azt. Az erős állam felülről próbálta a társadalmi reformokat végrehajtani .Ugorjunk egyet, hipp-hopp (ez nem" Belga „) A II. világháború végéhez közeledve már érezhetően mutatkoztak az erőteljes állami beavatkozás nyomán kibontakozó gazdasági és szociális átrendeződés árnyoldalai . A II. világháborúban „semleges” Törökország , amely ugyan nem vett részt a háborúban, a háború ennek ellenére mégis a munkásosztályra és szegényparasztságra nyomort hozott . A katonai kiadások , a termelés zsugorodása ,a burzsoázia nyereszkesedési manőverei, a toborzások mint ébrenléti hadműveletek kitétek magukért. Az országban élő élő kisebbségek a csórá görögök, örmények ,zsidók is megkapták a maguk háborús nyomor csomagjaikat És visszaütött a felülről vezérelt gazdasági irányítás is. Miután az iparfejlesztés terheit javarészt a mezőgazdaság hordozta, a jövedelem eloszlás átrendeződése a parasztságot igen hátrányos helyzetbe hozta... A politikai liberalizálódás – a korábbi egypártrendszer megszüntetése – ugyanakkor lehetőséget teremtett a korábbi autokrata állami politikával szembeni érdekek érvényesítésére”. az állami vállalatok privatizálni kellett. Támogatni a vállalkozó burzsoáziát, ösztönözni a külföldi tőkebeáramlást, a külkereskedelmet is liberalizálni kellett .Mivel liberális szelek fújtak Európában a fasizmus veresége után , Törökország így kénytelen lett liberális intézkedéseket bevezetni a saját a politikai terében, annak érdekében, hogy alkalmazkodjanak ezekhez a

változásokhoz. Így kialakult a több párt rendszer . Az agrárszektor évi átlagos növekedési rátája 12%-ot tett ki, mialatt az ipari szektor stagnált. A csőd felé szaladtak a burzsujok, az inflációt nem tudták lenyomni, nem jöttek össze a remélt tőke befektetések , hiszen a nemzetközi burzsoázia azt tapasztalta , hogy nem életbiztosítás befektetni egy nem átlátható „ ütemtelenül” prosperáló gazdaságba, újra államilag kellett beavatkozni, mivel nőtt a munkanélküliség, a feketepiac felduzzadt, csökkentek a beruházások, a meglévők is stagnáltak. Itt a kánaán helyett a kapitalizmus mindenkori tébolya felülkerekedett. A bizalom piac mámorra elillant, mint egy szabadnap, lépni kellett. A nemzetközi burzsoázia pedig lépett. A Marshall-terv által anyagi támogatást kapott az USA- tól 1947-ben az ország , közben a az OECD-hez csatlakozott , az első demokratikus , választásokat is levezényelték ezt a demokrata pártiak nyerték. 1949-ben Törökország a NATO tagja lett, 1958- tól nem spiritiszta szeanszok de militarista katonai puccsok tarkítják az ország imázsát. Az államadóságok duzzadtak . Megakadt a modernizáció , a beruházások csökkentek , az ország hatalmasai kifelé nem tudtak törleszteni .El kellett távolítani a múlt maradványait , a vidék kéj úr despotáit. Meggyengült a hadsereg finanszírozása és gyengült ezáltal annak politikai befolyása. Új alkotmány sikított , régi varangyok kifelé, jöhetnek a lázalmok, ezekben elismerték munkások sztrájk , tüntetés és gyülekezési jogait, kegyet gyakorolt a hatalom , midőn a janicsárnak csak fél karját vágatta le . Növekedett a szakszervezetek száma , a hatvanas évek első felében Isztambultól - Ankaráig sztrájkok sorozata történt , főleg a munkanélküliség szüli azokat meg az általában növekedő perspektívatlanság érzés . Akadt olyan szakszervezet a Török Szakszervezeti Szövetség amely nem a munkások pártjára állt, hanem a gyárvezetőség seggét nyaldosta. Azt állítván , hogy a munkabeszüntetés ellentétben áll a sztrájktörvénnyel. 1969-ben Atalan községben több száz paraszt megszállta a földesurak (jól hallod gyaúr olvasó , földesurak) által eltulajdonított 1200 hektár földet. A munkanélküliség következtében sok és még több munkás emigrált irány Dánia, NSZK, USA és ezerfelé

még. Rengeteg szakképzett munkás lelécelt, amely befolyásolta a török gazdaság fejlődését. Megacélosodtak a diákmozgalmak, maga a reformista munkásmozgalom, különféle maoista sejtek alakultak gerilla mozgalmak léptek színre. 1968 májusában az Isztambuli egyetem diákjai bojkottálni kezdték az egyetemet, 68 lángja felcsapott. A rendőrség júniusban megtámadta a műszaki egyetemistákat, ezért őket mert innen indult el több olyan tüntetés, amelynek résztvevői megtámadták az amerikai tengerészflotta tengerészeit a kikötőben. A nacionalista diákok sem tétlenkedtek összecsaptak a baloldaliakkal, bőszen harcoltak a Szürke Farkasok fasisztáinak militánsai is. A nacionalizmusról és kurd autonómia törekvésekről, nem igazán szándékozunk szólni. Annyi azonban bizonyos a régióban erőteljesen hatott és hat az elnyomottak tudatára, magatartására, Törökországi és kurdisztáni munkások öldöszik egymást, a kurd fegyveresek akik a hegyekbe harcolnak szegényparasztok és munkások, a tőke kacag. Törökországban erős nacionalizmus: két testvér harcol egyikük a török hadsereg tagja, a másik a Kurd Munkáspárt tagja, a többit találd ki...

„Az emberiség történetének egyik legmagasztosabb pillanatát éli. Az univerzumban semmi sem állandó: minden változik, és abban a pillanatban vagyunk, amikor változásnak kell végbemennie az emberi lények csoportosulásának módjában, azoknak a gazdasági, politikai, társadalmi, morális és vallási intézményeknek az együttesében, amelyek az úgynevezett kapitalista rendszert vagy másképpen a magán- vagy személyi tulajdon rendszerét alkotják.

A kapitalista rendszer saját maga által megsebezve pusztul el, és az emberiség elképedve nézi a rettenetes öngyilkosságot. Nem a munkások voltak, akik a nemzeteket magukkal rángatták, hogy azok egymás torkának essenek: maga a burzsoázia idézte elő a konfliktust, a piacok feletti uralomra törekedve. A német burzsoázia kolosszális haladást tett az ipar és a kereskedelem terén, és az angol burzsoázia féltékeny lett riválisára. Ez van ennek a konfliktusnak a mélyén, amelyet európai háborúnak neveznek: házalók féltékenysége, kereskedők ellenségeskedése, kalandorok veszekedései. Nem egy nép, egy rassz vagy egy haza becsületén pereskednek Európa mezőin, hanem a ragadozók e harcában mindenkinek az erszényén veszekszenek: éhes farkasok igyekeznek zsákmányt rabolni maguknak. Nem sérült nemzeti büszkeségről van szó, sem a meggyalázott lobogóról, hanem a pénz birtoklásáért folyó harcról, a pénzről, amely először megizzasztotta a népet a mezőkön, a gyárakban, a bányákban, a kizsákmányolás minden helyén, és amely most azt akarja, hogy maga ez a kizsákmányolt nép életével őrizze őt kirablóinak erszényeiben.

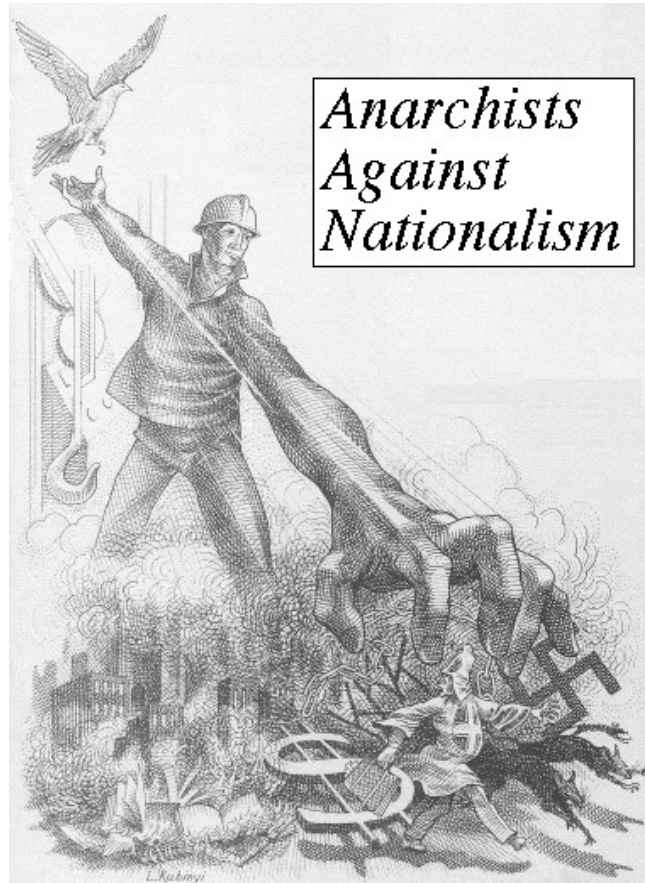
Micsoda szarkazmus! Micsoda véres irónia! Dolgoztatják a népet egy darab száraz kenyérért, míg a gazdák tartják meg a hasznot, és aztán

egyik népet a másikkal zúzatják szét, hogy ezt a hasznot ki ne ragadja valaki hóhéraik karmai közül. Ha mi, szegények, megvédjük magunkat, az helyes: ez a mi kötelességünk, erre kötelez minket a szolidaritás. Egymás támogatása, egymás segítése, egymás kölcsönös megvédelmezése olyan szükséglet, amelynek eleget kell tennünk, ha nem akarjuk, hogy uraink semmisítsenek meg bennünket. De felfegyverkezni és rárontani egymásra, hogy megvédjük gazdáink erszényeit, ez osztály elleni bűntett, ez olyan aljasság, amelyet felháborodottan kell visszautasítanunk. Fegyverbe! – rendben van. De osztályunk ellenségei ellen, a burzsoák ellen, és ha kezünknek be kell zúznia egy fejet, legyen az a gazdagé; ha törünknek el kell érnie egy szívet, legyen az a burzsoáé. De mi, szegények, ne tépjük szét egymást.

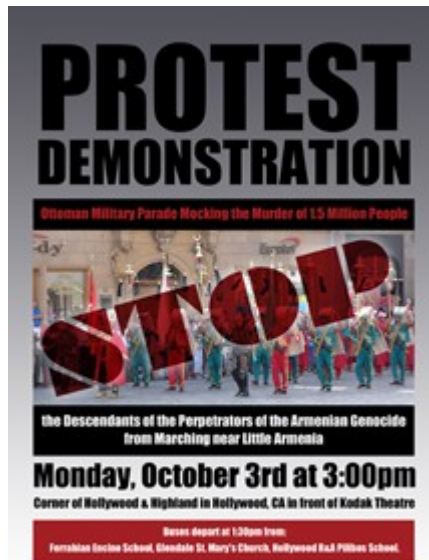
Európa mezőin a szegények egymást tépik szét a gazdagok javára, akik azt hitetik el, hogy a haza javára harcolnak. Nos rendben: milyen hazája van a szegénynek? Aki nem rendelkezik mással, mint karjaival, hogy azzal biztosítsa megélhetését, olyan megélhetést, amelyet elveszít, ha az átkozott gazdának nincs kedve kizsákmányolni őt – milyen hazája van neki? Mert a hazának olyasvalaminek kell lennie, mint egy jó anyának, aki egyformán védelmezi minden gyermekét. Milyen védelmet kapnak a szegények saját hazájukban? Semmilyen! A szegény minden országban rabszolga, minden hazában boldogtalan, minden kormány alatt mártír. A hazák nem adnak kenyeret az éhezőknek, nem vigasztalják meg a szomorút, nem törlik le a verejtéket a fáradt munkás homlokáról, nem állnak a gyenge és az erős közé, hogy utóbbi ne tegyen erőszakot az előbbin. De amikor a gazdag érdekei veszélyben vannak, akkor felszólítják a szegényt, hogy tegye kockára életét a hazáért, a gazdagok hazájáért, egy olyan hazáért, amely nem a miénk, hanem hóhérainké.

Nyissuk ki szemünket, testvérek a láncokban és a kizsákmányolásban; nyissuk ki a szemünket az értelem fényére. A haza azoké, akik birtokolják, és a szegények nem birtokolnak semmit. A haza szerető anyja a gazdagnak, és mostohaanyja a szegénynek. A haza egy

furkósbottal felfegyverzett zsaru, aki a tömlőc mélyére rugdal bennünket vagy zsineget köt a nyakunkba, ha nem akarunk engedelmeskedni azoknak a törvényeknek, melyeket a gazdagok írtak saját maguk, a gazdagok javára. A haza nem az anyánk: ő a gyilkosunk ! „(R.F. Magón)

A Török Munkáspárt az első köztársaságbeli baloldali tömegpárt is megszületett még 1961- ben , amely fokozatosan lépett a marxizmus-leninizmus irányába .(8) 1968 szelleme jó napot köszönt .Egyes burzsoá politikusok nem mertek otthon tartózkodni a 70 - es sztrájkok idején .

Több terrorcselekmény történt , amit egyes marxista-leninisták az anarchisták nyakába varták. A csúsztatás tán csak annyi, hogy az országban alig voltak anarchisták és maga a mozgalom csak a nyolcvanas években lépett fel .Tényleg voltak azonban maoista sejtek , és más gerillák akik „ nem szégyenlettek a terror akcióikat folytatni. Marxista ifjak megalapították a *Devrimci Gençlik* (Forradalmi Ifjúság) elnevezésű szervezetet , tagjai (köztük sok kurd szeparatista) bolgár és szír kiképzőtáborokban készültek a hatalomátvételre. A terv nem sikerült .Egyes leninisták kinyilatkoztatták az ország elmaradott , a nemzetközi imperializmus ebben a helyzetben , a munkásosztály fejletlen az elsőrendű feladat a feudalizmus és az imperializmus elleni harc. Csak ezután lehet a szocializmusért harcolni. Hü ez ismerős , minimál és maximál program ! (9). Nyílt és rejtett munkanélküliség, a külföldi adósságok fokozatos növekedése, az államapparátus magas költségei mellett a munkások többségének orvosi ellátása tragikus volt, egy orvosra 4000 ezer beteg jutott, a lakás körülmények százalmasak, a bérek viccnek is morbidak, a nagy és kis községek felében nem volt ivóvíz. Az áram szolgáltatás mint olyan – bohózat. A barakkokban lakók száma jelentem 1,2 millió , ezer újszülött

csecsemő közül 165 az első félévben meghalt. Az országban valódi kommunista mozgalom nem létezett, a sztálinista baloldali tendencia és más populista ellenforradalmi baloldaliak ügködtek. Az állami pribékek reakciós vallási mozgalmakat támogatta amelyek hamis tudatok óceánjaival áraztotta el a utcát, mecsetet, médiát. Egy konzervatív országban mindezt nem nehéz beüzemeltetni. A munkásosztályt mint ábrázoltuk a konzervatív ellenforradalmi áramlatok befolyásoltak, a kommunista önszerveződés hiánya rámutatott arra, hogy ebben a térségben meg kellett szervezni a mozgalmat. (Ma már létezik anarchista és „baloldali kommunista „ pl. az Enternasyonalist Komunist Sol csoport amely 2005- ben alakult, de az már egy másik história ...) Mindez odáig azért nem történhetett meg mert az elmaradott országban ténylegesen nem voltak hagyományai a radikális proletár forradalmi harcnak. Az 1923 -ban hatalom jutott Mustafa Kemal féle vezetéssel könnyen azonosult a munkásosztály javarésze. Az államilag vezérelt kapitalizmust összekeverve a szocializmussal gyakorta, a szovjetunió példája is ezt erősítette meg a munkásokban, hogy a kettő egy felé mutat. Radikális reformok indultak az országban és az felrázta az első világháború alatt apátiába esett országot, ahol a véres nacionalizmus oly erőszakos döglakomán vett részt. Ennek történetét itt nem vesszük végig, a lényeg az, hogy a köztársaságbeli hatalommal az erős állammal, a baloldal rokonszenvezett (annak hagyományaival még a 70-es években is) mivel az antiimperialistának mutatta magát és valóban elkezdte a volt birodalmat modernizálni. Miközben Törökország történelme egyszersmind a végett nem érő üldöztetések története, a munkásmozgalom üldöztetésének története. Tarkatollút is, üldözték emlékezzetek csak!

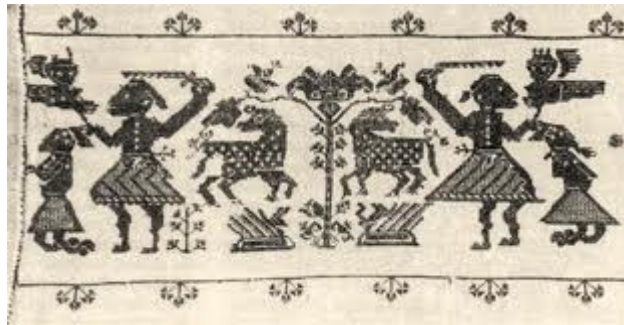
1971-ben nacionalisták, hazafiak (egyesek szerint fasiszták de ez félrevezető ez esetben) katonai puccsot akarnak véghez vinni, a parlament feloszlatása cél, a külföldi tőke államosítása, földosztás.

Káprázatos jelszavaik között ezek jártak az élen. Az ország NATO tagságának felülvizsgálata. A hadsereg 1971. márciusában memorandumot küldött a parlamentnek olyan kormány megválasztását követelve, mely képes azoknak a reformoknak a véghezvitelére, amire a Demirel-kormány képtelen volt. Demirel lemondott, helyére a hadsereg Nihat Emrim ültette a hatalomba. A hatalom fellépet az "izgága tömegek ellen" és osromállapotot hirdetett ki 11 megyében. Elkezdődtek a leszámolások, tisztogatások. Betiltották a tüntetéseket, sztrájkokat, a bolsevik pártot. Újságokat, szakszervezeteket számoltak fel, tiltottak be, pl. az írókat is letartóztatták mint a pedagógus szakszervezeti aktivistát. A külpolitikában azonban nem történt változás, és ez nem véletlen, hiszen NATO felügyelete mellett, a katonaság keze megvolt kötve. Ezért kellett egy bábkormány. A földreform maszlag volt, csak politika hatalmát akarta megerősíteni az uralkodó osztály. Aztán újra választásokra került sor, a kutyakomédia folytatódott". Ihat Emrim rövid életű miniszterelnöksége után egy évig Ferit Melen újabb egy évig pedig Naim Talu ült a miniszterelnöki székben, az 1974-es választásokat Bülent Ecevit nyerte meg a Köztársasági Néppárt színeiben. Ecevit egyik első intézkedéseként amnesztiát hirdetett a korábban elítélt forradalmárok részére. A kiszabadult balosok egy része újakezdte s tevékenységét, megalakult a Dev-Sol (Forradalmi Baloldal), melyből később terrorista DHKP/C (Forradalmi Népi felszabadító Párt/Front) lett. A marxista kurd szeparatisták megalakították a DDKO-t."

Vessünk egy-két-három pillantást az agrárvilágra.

1 „Az 1920-as évek végétől kezdődően hasonlóan az iparban végbement fejlődéshez jelentős változásokat él át az agrárszektor. Mindenekelőtt egyes területeken komoly mechanizálásra került sor, 1926–1929 között a traktorok száma 600-ról 2003-ra emelkedett és műtrágya-behozattal javították a földek minőségét. Jelentős adó- és fizetési könnyítések révén a kereslet oldaláról indukált, hazai termelésre alapuló mezőgazdasági

termelőeszközök gyártása indult meg. Így évente mintegy 6-7000 vaseke gyártását kezdték el.

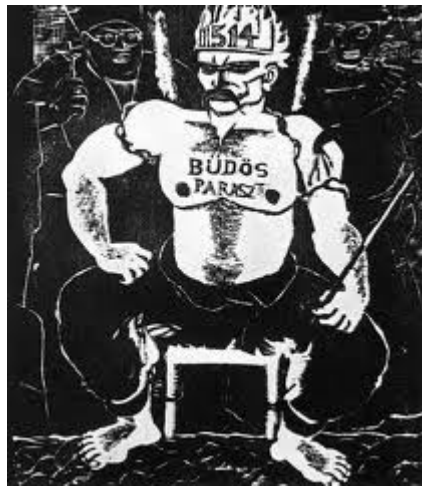
2, A mezőgazdaságból felszabaduló nagytömegű munkaerő, az iparösztönzési törvény és nem utolsósorban a külföldi tőkének nyújtott különleges kedvezmények gyors, de a külföldi tőkétől függő iparosítást indított el, bekapcsolva Törökország fejlett területeit a nemzetközi munkamegosztásba. Ez a típusú integrálódás azonban aszimmetrikus alapokon nyugodva nem tette lehetővé, hogy Törökország nemzeti iparpolitikai céljait érvényesítse.

3, 1950-ben a többpártrendszerre való áttérést követően a vidéki lakosság – mint potenciális választóbázis – politikai szerepe nagymértékben felértékelődött. Így az agrárnépesség és a mezőgazdaság helyzetének javítására tett intézkedések is elsősorban politikai töltetűek voltak, s mivel a fennálló hatalmi struktúra megosztását célozták, szüklátó körűen, rövid távú hatásmechanizmusokat szolgáltak. Így a szubvenciók és ártámogatások rendszere vagy a kamatmentes, vagy alacsony kamatú hitelek biztosították a voksokat.

Igaz, a kisparaszti családok jövedelmi viszonyait is javították, de nem oldották meg a mezőgazdaság általános elmaradottságának kérdését, és a szociális struktúrában sem eredményeztek lényeges változásokat.

4, Az 1960-as évektől kezdődően az agrárpolitikában a fennálló tradicionális struktúrák fellazítására, sőt tőkés-gépesített termelésre

épített szerkezet kialakítására irányult a figyelem a földterület koncentrációjának elősegítése és a termelő egységek piaci integrációja mellett. A falusi elvándorlás ellenére a birtokok további elaprózódása ugyanis megállíthatatlannak tűnt. Annál is inkább, miután a város felé irányuló migráció nem végleges szakítást jelentett a falusi élettel, hanem időszakos váltó rendszerű városi, illetve falusi életformát teremtett, hiszen sem egyik, sem másik életforma sem biztosította önmagában a megélhetést. Így kialakult az évszakonkénti – a mezőgazdasági munkák függvényében – ingázók tömege.(10)

Sok szegény paraszt az év bizonyos szakaszában paraszti léte mellett, még munkaerejét is el kell adnia „120000 parasztcsalád tengődik” ebből 107000 bérmunkás 1972-ben. A számadatok meglehetősen árulkodóak lássuk hát azokat ! „ 1970-es adatok szerint 3080 000 parasztgazdaságból 2 314 000 (vagyis összesen 11,6 millió falusi lakos) 5 hektárnál kisebb földet mondhat magáénak. Ezek közül 1 486 000 (7,4 millió falusi lakos) 2 hektáron aluli földet művel. Ugyanakkor török közgazdászok számításai szerint 5--10 hektár birtokrészrel egy parasztcsalád alig tudja biztosítani a létminimumát, sőt az ország bizonyos részein ehhez legalább 30-50 hektár föld szükséges. Ezért az apró parcellákkal rendelkező, gyakorlatilag nincstelen parasztok százezrei gyakran a legrosszabb körülmények között foglalkoztatott részes művelőkké válnak, vagy pedig a közeli mezőgazdasági

üzemekben, bányászati és iparvállalatokban találnak idénymunkát. Ezek a megfelelő munka reményében állandóan egyik helyről a másikra vándorló szegényparasztok, akiket törökül találóan „yorganci”-nak (paplanosnak) neveznek, sokkal rosszabb körülmények között élnek, mint a magyarországi Horthy-rendszer egykori nincstelen napszámosai. Ezek a törpeparasztok alkotják a falusi félproletariátus rétegét. Amilyen mértékben lazul a földdel való kapcsolatuk, s növekszik létfenntartási költségeiknek a munkaerejük áruba bocsátása révén fedezett része, olyan mértékben közelednek a proletariátus kategóriájához. Ennek a paraszti rétegnek a létezése az egyik fő oka annak, hogy a mezőgazdaságban és a bányászatban oly rendkívül alacsonyok a munka bérek.”(Fehmi Dzsihangir) .

A parasztság osztályharcai általában ugyanúgy nincsenek összehangolva a városi bér munkás harcával, mint azokon a helyeken ahol „ kapitalista fejlődés „ megkésve, egy visszamaradt termelési móddal küszködve alakítja ki a benne élő kizsákmányoltak könyörtelenül kemény életét. És mennyire jellemző Yasar Kemal Sovány Mehmedje is , hiszen a társadalmi banditizmus képviselője a XX. század húszas-harmincas évek fordulóján harcol „ a kegyetlenség, a kizsákmányolás, elnyomás, és igazságtalanság, az önzés „ világával szemben.

Baykurt azért irt régi köntösbe bújtatott mesét, mert ezzel akart hathatós

forradalmi próbagandát folytatni , a fenti helyzetet ismervén , könnyű belátni miért ekkor írta meg könyvét és miért mesét írt . De Fakir távolabbra látott és a helyszín konkrét is ,meg nem is az , hiszen olvastad : „látod, én is épp azt akartam mondani: ha itt nincs, keresd, és megtalálsz amott. Talán messzebb van, mint India; talán közelebb, mint Kína. Volt egyszer egy ország. Talán éppen a mi országunk „ Eljött Fakir részéről a régi mesebeszéd ideje, az állatmese , Phédreus, Heltai Gáspár furfangos hagyománya visszatért .. Ez a hagyomány még élő itt hiszen Törökország elmaradott ország , ahol a tegnapi hagyományai nem illantak el nyomtalanul. A mese megszületett, ha kell ide konkretizáljuk , vonatkoztatjuk, ha kell akkor Indiára, Japánra , az osztálytársadalomban bárhova ! S amit nem mondhattunk el nyíltan el , mondjuk fabulaként. Nem volt felesleges akár picit hosszadalmasan is rámutatni a politikai-gazdasági helyzet mikéntjére, hogy megértsük, a forradalmi mese konkrét és általános jellegét , alkalmazhatóságát.

3. bekezdés

A malom az osztálynélküli társadalom előképe , a gondtalanságé és nyugalomé, Eldorádóé. Jelkép, szimbólum , mesevalóság. Nem véletlen , hogy a társadalmilag legkiszolgáltatottabb két idős vak életét könnyíti , nevezhetjük csodás elemnek is. A népi utópiáról annak idején szólni fogok behatóbban (erre külön kiadvány vár) Utalnék arra is, hogy a

malom („*Mindentjáró malmocska* „) motívuma elterjedt a szegényparaszti mesevilágban , ahogyan a szerzői mesében is. Manó ezt hallva elkezd kántálni ,” megismertem egy bácsit, ő mondta el ezt nekem, hegyeztétek fületeket ! „

Görbedi István bácsi mesél, nem sir , se nap se szél ,

hold és tenger nevet , ki látott még ilyet ?

Van egy falu: Eldorádó!

Abba vóna lakni ám jó! A halastó idejéből van. A fűcán terem a zsemlye, oszt hull bele, csak kanál kell a gyerekeknek, oszt enni! Dehát még mi, lelkem!

A sövín kolbászból van fonva törhet akármék gyerek, amilyet akar rúlla! Disztó meg megsülve járka: a farába szúrva egy nagy kés! Minden kapun bekiját:

- Nem vágnak egy darabot?

Kimegy a gazdasszony, vág amennyit akar. Mehet a disztó tovább! Bezon. A kisajtó, kapu: csokoládéból van, oszt nyáj ja öt-hat kölyök! A kapufél meg mizesbot! Abbúl törnek, meg rágják a fattyúk!

„ A mesében minden csoda azért történik mert a valóság ,a valós tapasztalatok szerint csakis a csoda biztosítja az elnyomottak vágyálmainak teljesítését. A csodának ez a funkciója - mely a vágy jelleget hivatott biztosítani - hozta létre a happy endet is, a minden nehézségen való végleges győzelmet. A happy end úgyszólván a mese sine gue monja, nem tekinthetjük csupán a forma uralmának” hanem olyan mélylélektani, társadalom lélektani szükségnek és indítéknak mely a rászorulóknak elégtételt szolgáltat nehéz életükért, kialakíthatja azt a jobb és igazságosabb világot... „ ahol az elnyomott győz a hatalmasok felett (11).Baykurt meséje rámutat arra ,hogy nem elég a szakrális elem a csoda, a népi hiedelemvilág megálmodhatja Eldorádót, de ezért tenni is kell, és sokféle Eldorádó van ugyan de nekünk a kommunizmus kell ! A radikális osztályharcot nem a csoda, a szentek tudománya, mágikus varázslat , holmi misztifikált Walburgusi éj tánca irányítja , hanem a osztálytudatos magatartás . A népmese nincs szakralitás nélkül , ennek okairól a végén szólunk, egy keveset . A marxista mesekutatók felfedik a fátylat , bár akad bennem hiány magyarázataik mélységét illetően (12)

4. bekezdés

Az államnak az uralkodó osztályoknak mindig is szükségük volt besúgó hálózatra, éber , helyzetjelző agyafúrt , netán simán” fölfelé hajlongó,

lefelé tipró”szolgákra. A keleti despotizmusban hogy is lenne másképpen, az Indiai, arab, kínai mesék hemzsegek az efféle alakoktól. Amikor a katonai hatalom lépett elő 1971-ben besúgók sem tétlenkedtek. Nagy a birodalom, a „birodalmi polip” keze majd mindenhova elér. Manapság a titkosszolgálatok, leprás besúgói hálózatok, utcai kamerák szövevényes hírharangok a hatalom polip csápjai. De az ellenőrzés társadalma nem csak a rendőrségi akták menhelye, a munkahely, óvoda, a burzsoá nevelés, a vallások, az iskola, kórház, a család és ige hirdetőik a médiák, s megannyi más mini börtön sivárog, ahol tegnap hírharangok kószáltak. A kapitalizmus szükségszerű velejárója az ellenőrzés társadalma.” A kopók még csak az udvaron játszanak, az erdőn már inaszakadtában fut a vad, de így sem menekül „(F. Kafka)

Karl Marx megmutatta nekünk, hogyan kell lebontani egy munkanapot a kizsákmányolási ráták ismeretének tükrében. Megmutatta mit is jelent a ledolgozott órák száma, megmutatta, a társadalmi idő / munkaidő dialektikájának kapitalizmusbeli sikerét. A Spanyolországi forradalom idején nem véletlenül pusztították az órákat, vették tervbe az idő megsemmisítését a forradalmárok. Momo meséjében is az urak szórakoznak mi időnkkel....

„ Az idő társadalmi kisajátítása és az ember emberi munka által való előállítása egy osztálytársadalomban zajlik le. A ciklikus idő társadalmának szegénységén kiépülő hatalom - az osztály, amely a társadalmi munkamegosztást szervezi és egyben eltulajdonítja az abban rejlő korlátozott értéktöbbletet - kivonja az osztálytársadalmi idő időbeni értéktöbbletét is: övé a visszafordíthatatlan életidő és csakis az övé. A hatalom, amely kizárólagos gazdagságát anyagi értelemben a maga feledett ünnepekre szórja el, egyben számolatlanul szórja a társadalom felszínén megjelenő történelmi időt is. Akiké a történelmi értéktöbblet, azok egyben a megélt események tudásának és élvezetének birtokosai. A társadalmi lét alapját adó repetitív termelés kollektív időszervezésétől

elkülönített történelmi idő kötetlenül áramlik tulajdon, statikus közössége fölött. Ez a kaland és a háborúság ideje, amelyben a ciklikus társadalom urai a maguk személyes történetét kergetik; egyben pedig az idegen közösségek összeütközéséből kipattanó idő is - a társadalom változhatatlan rendjében bekövetkező zavarok ideje. A történelem ekkor úgy tűnik fel a mindennapi ember előtt mint idegen tényező, mint valami, amire nem vágytak, és amivel szemben védettnek hitték magukat. De a fordulat újra előhozta az emberiségből a tagadás nyugtalanságát is, amely ott bábáskodott ennek az egész, álomba merült fejlődésnek a bölcsőjénél „(Guy Debord).

„Általános válsághelyzetben vagyunk, s ez az elzárás minden formáját érinti: a börtönt, a kórházat, a gyárat, az iskolát, a családot. A család mint „belső tér” éppúgy válságban van, akár a tudományos vagy a szakmai belső tér. A felelős közigazgatási szervek egymás után jelentik be a szükségesnek vélt reformokat: iskolareformot, az ipar reformját, a kórház, a hadsereg és a börtön reformját. Ki ne látná azonban, hogy ezek az intézmények a végét járják, bármeddig nyújtjuk is agóniájukat. Már a végső rítusokat szervezik, de addig is fenntartják ezeket az intézményeket, amíg be nem vezetik a küszöbön álló új erőket. Az új társadalom, mely a fegyelmi társadalom helyére készül lépni, az *ellenőrzés társadalma* lesz. Az „ellenőrzés” elnevezés Burroughstól származik, aki ezt a nevet adta annak az új szörnyetegnek, melyet Foucault a közeljövővel azonosít. Paul Virilio is elemzi a szabadjára engedett ellenőrzésnek azokat az ultragyors formáit, melyek a zárt rendszer időkeretében működő régi diszciplínákat felváltották. Semmi szükség az orvostudomány rendkívüli eredményeire hivatkozni vagy a molekuláris kutatásokra, a génmanipulációra, jóllehet ezek mind hozzájárultak ahhoz, hogy átlépjünk az új szakaszba. Nincs értelme azt kérdezni, vajon melyik a rosszabb rezsim, mert mindkettő magában hordozza a felszabadítás és a korlátozás ellentétes erőit. A kórházzal mint zárt környezettel szemben például kezdetben szabadságot jelenthet

a szomszédos rendelő-intézet, a menhely vagy a napközi felügyelet, de idővel ezek is beépülhetnek azokba az ellenőrző mechanizmusokba, melyek a legszigorúbb korlátozással egyenértékűek. Nincs helye a félelemnek vagy a reménynek sem, inkább új fegyver után kell nézni írja Gilles Deleuze (13)

5. bekezdés

Hétköznapi élmény .A végrehajtó a minap nálunk járt . A burzsoázia társadalma csőd felé közelít , ezért ott sajtol ki ahol tud. Ezer éve felmelegített mondvacsinált ügyek kerülnek terítékre, az állam jelszava : fizess ! Az abszurditás és az önkényesség nyilvánvaló mint az, hogy vasárnapra hétfő érkezik . Az ember szaladgálhat a törvény őreihez , úgyis nekik van igazuk. És végül fizetünk . Törlesztünk, megsarcolnak ! A beletörődés mégsem kenyerünk.

A poroszlók csak ítélet végrehajtók , ami sokkal inkább megdöbbentőbb a közöny a meg a naivitás, a két öreg nem akarja egyszerűen elhinni, hogy ekkora igazságtalanság éri őket. Eleinte jóhiszeműek aztán kapcsolnak mi is történik velük ! Oda a létbiztonság , a malom !

6. bekezdés

Hallgatott mindenki mint a sir ...kivéve Fehérszakállút ki legalább szolidáris volt velük , magára maradt a két öreg, működött az uralkodó ideológia propagandája , csakis amit sajátjának érez az elnyomott , azzal

azonosul szokások és félelmek hatalma , ez „ minden világok legjobbika amiben élsz ” ezt kántálta fűszál , ezt énekelte lantos és pacsirta , harácsolta bazári kofa, janicsár, pasa . „ Egy közmondás mifelénk úgy tartja : „ föl ne riaszd az alvó oroszlánt „ ! Az elnyomott , kizsákmányolt megfélemlítés és elnyomásban szocializálódott . A mai kapitalizmus ennél összetettebb , társadalmi misztifikációja még rafináltabb. A kaptalista demokráciák” éteri tisztaságában” megvalósíthatja profit maximalizálásainak ,látszólag végtelenbe futó terrorját.” Ezer munkáshoz elég egy pallér „ mifelénk a mondás így tartja, az atomizáció tárgyiasult hétköznapjaiban szabad a kifosztás, a megsarcolás, meghurcolás .(14)

Olvasó barátunk , mi a remény lovagjai vagyunk , nem kenyérünk a könyörgés ,ima, fohászkodás, litánia, a két öreg rimázkodott ugyan , a csend nőttön - nőtt azonban köröttük . Vigasztalás végett barátunk elmesél rögvest egy másik fabulát , arról, hogy miképpen jár aki könyörög , kér és illúziókat táplál az urak felé . Mert világos az eredmény aki hiú reményeket táplál , csalatkozni fog ! Akadnak burzsoá humanisták akik adakoznak.”áldoznak” egyén és köz javára .Tehetik. Kritikánkat jó „ cselekedeteik nem érintik”(15) Előkaptam furulyámat . Belefújtam s élénk pattant idők ,tavak ,hegyek vándora, griffek cimborája, ki a nemézis ködén át barangolsz, holtak és élők tavain vitorlázol. Számúzóttet , hontalant, világtalant s varga gyermekét egyaránt vigasztalod. Az idők vándora, Réti Béni, a csiga pattant ím élénk s előadta történetét :

„Valahol az ádáz vashegyek ölében, a kénköves folyó hosszában, a tűlevelű fák alatt, barlangok, üregek és pincék között és túl, túl a kék tengerek üvegpalatáin, hol tej tiszta gyerkőcök sikoltoznak naphosszat a hintákon, éltek a szegény emberek. Évezredek óta éltek ők már így testvéreikkel a korommal, sötétséggel és éhséggel. Külön temetőjük, sőt, külön időszámításuk is volt, külön nappal és külön csillagokkal. Mert tudni kell, hogy az ő napjuk - ellentétben a kék tengerek körüli paloták napjával - már hajnali háromkor kelt, és csak éjfél előtt egy órával tért meg, elnyugodni a hegyek mögé.

A temetőjük is olyan volt, hogy mindössze egy terméketlen meredek hegyoldalra épült, melyet az urak sem legelőnek, sem pedig szántónak használni nem tudtak, s így átengedték szegény temetőnek. De még ebben a sziklás hegyoldalban is olyan kevéske volt a hely, hogy a holtak csak úgy ültükben férték el benne, és még így is tízévenként ki kellett őket ásni, és koponyáikat hatalmas polcokon megszámozva őrizni, hogy helyet adhassanak az utánuk jövőknek.

Mert tudni kell, hogy az uraknak és széktologatóknak volt megadva, hogy halottaikat vízszinten, kényelmesen elfektessék, hogy életük a sírban is folytatódjon. De bizony a szegény embernek csak meg kellett elégednie egy lavórnyi földdel, és úgy gubbasztani abban, amíg a férgek végeznek vele, és koponyáját a közösség polcára megszámozva kirakják.

S vajon, mivégre is kellett éppen holta után az ilyen szegényembernek nyolc vagy éppen tizenkét láb föld, amikor életében még ennyit sem vallhatott magáénak, s napestig az urak bányáiban és földjein robotolt?

Az urak aztán mindennap lemérték a begyűjtött hasznosságokat, ami a rosta alatt maradt, a szegények vállain elhordatták hatalmas csűrjeikbe, ami a rostában visszamaradt, azt a szegényeknek hagyták meg.

Nos, hát ebben a sötét és aljas világban összegyűltek egyszer csak a szegényemberek, hogy megtanácskozzák a világ sorsát s ebben a magukét. Tanácskozni ugyan tilos volt már akkoriban is, és ugyancsak tilos volt elmélkedni a világ adott rendjén, és még tilosabb eme gondolatokat más emberekkel közölni, s ezáltal őket is gondolkodóba ejteni a világ rendjéről, de ezért a nagytanácskozásra mégis összesereglett a szegények legjava.

Testvéreik: a korom és a sötétség körülfogták félmeztelen testüket, és elrejtették őket a harmonikásnyakúak kopói elől.

Amikor a nagy gyülekezet együtt volt, az egyik legmélyebb és legelhagyatottabb tárnában, ahol a víz zubogását és a készülődő földrengéseket jól lehetett hallani, csak felállott a csokorban ülő éhes és rongyos emberek közül egy Krisztus-szakállas, kék szemű gyerekember, és így kezdett beszélni:

- Gyönyörű álmom volt az éjjel, testvérek. Azt álmodtam, hogy egy poros országúton vándorolok üres tarisznyával és teli szívvel az urak országa felé, hogy hírt vigyek nekik arról a szörnyű nyomorról, mely viskóinkban füstölög. Hírt vigyek nekik - akik talán minderről, a roppant távolság miatt, mit sem sejtenek -, és szavaimmal felkeltsem bennük az emberi lelkiismeretet.

S íme, alig értem a város aranyboltozatos kapuja elé, két bársony köntösű hófehér aggastyán jött elém a király küldetésében. Közölték velem, hogy a király és környezete már türelmetlenül vár rám, hogy meghallgassa jövetelem okát, és segítségemre legyen.

És, barátaim, valóban így is lett.

Amikor a színezüst alabárdosok sorfalában beléptem a kupolás terembe, az már nyüzsgött a bíborba öltözött urak és hölgyek seregétől. A legpuhább és legkiemelkedőbb helyen pedig a király és királyné várakoztak rám.

Ó, csak láttatok volna ezt a gyönyörű fogadtatást. Az urak és élükön a király, felállva üdvözöltek, és a király rám emelve serlegét, ilyképpen köszöntött:

- Üdv az emberi léleknek, mely benned csak úgy lakozik, mint mibennünk!

És miután mindenki újból helyet foglalt, még hozzátette:

- Beszélj, jó ember, a bányák és földek dolgosairól: hogy s miként lehetne sorsukon könnyíteni.

S akkor én a terem közepén leültem egy színarany vánkosra, és az urak és a király és a királyné is mind körém ültek, és beszélni kezdtem:

- Hetven éjszakán és ugyanannyi nappalon gyalogoltam hozzátok, míg végre fényes palotáitokra ráakadtam. Roppant távolság ez, mely a bányák, földek és műhelyek népeitől elválaszt benneteket, és bizony megöli az összetartozandóság népeitől társaitokkal szemben. S talán azért van az, hogy oly keveset tudtok az ő sorsukról, mely nyomorultabb a barmok sorsánál, és lelketlenebb, mint a hóhéraitok, kiket falkákban ránk engedtetek.

Amiért én jöttem, az sem több, sem kevesebb, minthogy meggyőzzelek benneteket az élet mai rendjének erkölcstelenségéről és ostobaságáról, és megmentsem lelketek üdvösségét.

Mert lehetne az élet másként is, lehetne úgy, hogy a föld java, a nap fénye és hője, a vizek öröme és sója, a gyümölcsök hamva és íze, a növények zamatja és nedve egyaránt elérjen minden embernek viskójáig. És lehetne úgy, hogy minden lélek világos, kertes házakban és tiszta, füsttelen ég alatt lakozhatna, és minden anyák gyermekei érettek és egészségesek lennének, akár a ti gyermekeitek, kik a szeptember végi szőlőfürtökhöz hasonlóak.

Lehetne öröm és boldogság az élet, és mindenkié a föld, és mindenkié a nap, lehetne tágas és meleg a nappal, és csöndes és békés az éjjel, s a nevetés sohase fogyna el az emberek szájáról, és sírásra senki se csordítaná szíve feltelt könnyét.

Lehetne kenyér és szőlő mindenkinek, elegendő és kellő, és senki se kódoroghatna éhen falaitok alatt, és szomjan senki sem veszne el a munkátlanság sivatagjaiban.

S mindez rajtatok múlik; szíveteken és eszeteken. Dicső szellemeteken, hogy a föld Paradicsommá változzon-e vagy sem. S ha van bennetek szív és lélek, ha van szeretet és ész, akkor nem fogtok habozni, és örömötök gyémántkővé válik a mások, milliók örömeiért.

Emeljétek hát velem mindannyian poharatokat az ész és szív társadalmára, a mindenki kenyérére, a földet átfogó testvéri szeretetre!

És lássatok csodát, alig hangzottak el utolsó szavaim, az urak és hölgyek s a király és királyné boldogan felugrottak, és könnyes szemekkel emelték magasra serlegeiket, és harsányan kiáltották:

- Úgy legyen! Úgy legyen!

S akkor kitárták városaik valamennyi kapuit, s minden jóval és legfőképpen szívük terhével mögém sereglettek, hogy meginduljunk felétek. És amikor megérkeztünk a bányák, földek és műhelyek közé, és ők meglátták a ti elsorvasztott napotokat, és megkóstolták szalmából örölt kenyereket, és tenyerükre emelték sápadt, tökfejű gyermekeiteket, sírva borultak nyakatokba, és megosztották veletek mindenüket. Ételt és munkát, mely ettől kezdve a felére csökkent és a legtisztább házaik köveit és kenyér magvaik javát és földjeiket és az időt és napot és a füvek zöldjét, barmaikat és mindent.

És a föld megnépesült kertekkel, és a kertek megsokasodtak házakkal, melyek szintiszta üvegből voltak, és ezekben pedig pufók, rózsapiros gyerkőcök álmodtak az anyák karjaiban.

Így lett a szív és ész tengelyén forgó föld minden jó és öröm hordozója, az átkozott, sáros föld helyén, és az emberek egészségesek és kemények, mint a kő és a gyümölcsök.

Amikor a kék szemű gyerekember befejezte elbeszélését, a támákban kuksoló emberek mind nyitott szájjal és könnybe lábadt szemekkel meredtek rá. S csak akkor sóhajtottak fel újból, amikor a szép álmoknak vége volt, és a fáklyák már majd tövig égtek a sziklákon.

S ekkor az egyik közülük így szólott:

- Álom volt, gyönyörű álom. De minden kanóc tövig ég, s utána csak a sötétség él tovább.

A kék szemű gyerekember ekkor ezt válaszolta:

- Adjatok nekem útravalóul egy karéj kenyeret a közösség cipójából, sózzátok meg az elapadt mellű anyák könnyével, és én elindulok megkeresni az urak országát, és valóra váltani álmomat, mert hiszek abban, hogy bennük is lakozik emberi lélek, és nem halt meg a jóság, hiszek utam sikerében, s abban, hogy

velük fogok hozzátok visszatérni, s minden úgy lesz, mint azt megálmodtam. Ti pedig reméljétek és tűrjétek, mert én élve vagy halva, vissza fogok térni, és hírt hozok győzelemről vagy halálról.

S akkora legvénebbek lesztek egy karéjjal a közösség kenyeréből, és megsózták az elapadt mellű anyák könnyeivel, és a kék szemű gyerekeket elindult az országút porában, megkeresni s meghódítani az urak szívét.

Fegyverzete mindössze a reménység s gyermekes hite volt az urak emberségében és az útravalóul kapott karéj kenyér, mely minden falatnál emlékeztette társai életére, és megsokszorozta hitét és erejét.

A bányák, földek és műhelyek lakói kikísérték a kék szemű gyerekeket az országútra, és megcsókolták sápadt homlokát, s aztán útjára engedték. A patakok, erdők és források már daloltak az estben, és a csillagok százezer szentjánosbogara között kéken és habosan úszott a hold.

Így indult el útjára a kék szemű gyerekeket, és bizony, az útja szép volt, mert amerre csak elhaladt, a fák porig hajoltak előtte, és az őzikék kerekded szemekkel pislogtak rá az erdőkből.

De nappal a forraló nap leolvasztotta csontjairól a kevéske húst, és bizony a hatvankilencedik napon már csak csont és bőr volt a kék szemű gyerekeket.

De íme, a hetvenedik napon csak megérkezett a kék szemű gyerekeket az urak városa elé, mely ott feküdt körös-körül a tengerparton, fél felível az erdők, másik felível a szőlőhegyek felé, és fölötté oly tiszta volt az ég, mint a megtisztított lámpaüveg.

S ekkor a kék szemű gyerekeket fáradtságot és éhséget elfelejtve, megsokszorozta lépteit, és alig harminckilós teste, mint az árnyék lebegett el a földek és folyók tükre fölött.

De amikor a boltozatos kapu elé ért, legnagyobb csodálkozására nem látta ott a két habfehér aggastyánt, hanem helyettük két bulldogfejű katonára talált, akik bizony sem ízes kenyeret, sem érett szőlőfürtöket nem hoztak eléje tenyerükön, hanem vadul eléje vetették alabárdjukat és ráordítottak:

- Ki vagy, bélpoklos?!!!

De a kék szemű gyerekeket csak boldogan mosolygott a kissé túl barátságatlan megszólításra és válaszolt:

- Nem vagyok bélpoklos, mivelhogy testvéretek vagyok, és a szeretet és értelem gyümölcsét hordom keblemben, akárcsak ti és királyotok. Hetven éjszaka és ugyanennyi napja vándorolok már, hogy egyetlen szót váltsak uratokkal, és elmondjam, neki, mint élnek társaitok a bányákban, a földeken és a műhelyekben. Én jól tudom, hogy uraitok már türelmetlenül váraкоznak rám, és hallani akarják jövetelem okát. Ezért menjetek, és jelentsétek neki, hogy megérkezett és bebocsátásra vár a bányák, földek és műhelyek küldötte.

Az alabárdosok ekkor a sarokba csapták alabárdjaikat, és úgy nevettek, hogy csak úgy rezgett a háj szívük fölött. S mivel úgy gondolták, hogy uruk és királyuk is olyan mulatságosnak fogja találni, mint ők ennek az árnyékkönnyű bolondnak a beszédjét, egyikük elszaladt a királyhoz jelenteni, hogy egy ember vár a kapu előtt, aki igen mulatságos dolgokat tud mesélni, és ha a király mulatni akar, akkor vezettesse maga elé az idegent, aki nem nyom többet harminc kilónál, a szakálla szőke, a szeme kék és hetven napja és ugyanennyi éjszaka vándorol már, hogy egyetlen szót válthasson a királlyal.

S mivel a városban éppen farsangi multság volt, a király elrendelte, hogy vezessék eléje az árnyékkönnyű bolondot, és a tréfa kedvéért fogadják illő tisztelettel.

S amikor a kék szemű gyerekember az alabárdosok sorfalába ért, és azok illő tisztelettel tornyokat raktak föléje alabárdjaikkal, a szíve boldogan felnevetett, és kitért karokkal lépett be a kupolás terembe, melyben elfojtott nevetéssel, de illő hajlongással fogadta az egész összesereglett vendégsereg.

A király pedig így köszöntötte számolyáról a kék szemű gyerekembert:

- Üdvöz légy, idegen, házamban, mely a tied éppúgy, mint az enyém és népeidé éppúgy, mint az én népeimé. Kérlek, foglalj helyet a terem közepén, és mesélj nekünk utadról és jöveteled céljáról.

A kék szemű gyerekember remegő ajakkal mormogott valamit maga elé, és közben szégyenkezve takargatta tépett rongyaival ág sovány tagjait. A király ezt látva, azonnal levetette bíbor szép köntösét, és a kék szemű gyerekemberre terítette. Ez pedig apró fejével és nagy szakállával igen mulatságos volt a nehéz, mélyvörös palástban, úgyhogy a terem csak úgy zúgott a kacagástól.

De a király ravaszul csöndet intett, és a kék szemű gyerekember végre beszélni kezdett:

- Ó, milyen boldog vagyok, hogy álmom ily pontosan beteljesült, és nem csalatkoztam emberségetekben. Ahonnan én jövök, ott örökös a sötétség, a munka és az éhség. Az asszonyok és gyerekek sorsa kutyább a férgékénél, és a férfiak élete a hajnaltóli robot. Ott nem ismerik a színeket, a virágok fogait és az állatok meleg tekintetét. Nem a gyümölcsöket, az ízeket, a kenyeret, mert azt porból és tövisből őrlik, és ujjukat szopják hozzá sültnek.

A teremben viharos nevetés zúgott fel, és a köpcös királyné majd lefordult trónjáról, annyira rengette a háj nevetében. Egy pucéran öltözött, tejfehér testű leányzó pedig egyenesen a bíborban ülő kék szemű gyerekeember elé kúszott, és egy liliummal megcsiklandozta lába között.

A kék szemű gyerekeember arcát halálos pirosság öntötte el. De erre még harsányabb nevetés támadt, és a király úgy nevetett, hogy legurult a trón lépcsőjén, amelyen ült, és egyenesen a pucér, fiatal leányzó lábai között dugta ki a fejét.

De aztán a király újból csöndet intett, és kérlelte a haragos gyerekeembert, hogy folytassa a beszédjét, mert ők szomjaznak szavaira.

A kék szemű gyerekeember rövidre fogta szavait:

- Azt álmodtam, hogy hittem az urak emberségében, és eljöttem, hogy valóra váltsam álmodomat. Eljöttem, hogy megismertesselek benneteket testvéreim sorsával, és hogy változtassatok sorsunkon. Az élet rendje ma még a ti kezetekben van letéve, ne éljete vissza ezzel, ássátok fel szívetekből a jóságot, és változtassátok kertet a világot. Kertté a világot, és minden kertben épüljenek üvegházak, és azokban boldog anyák ölében egészséges gyerekek ringatózzanak, és viruljon öröm és nevetés a nap alatt.

Az emberek gurultak a nevetéstől, és a király megkérdezte:

- És mint tudnók ezt elérni?

- Jöjjetek velem, és hozzátok magatokkal javaitokat - felelte újra fellángolt hittel a gyerekeember -, s győződjete meg felőle, mily nyomorultul élnek testvéreitek, és cselekedjete akkor szívetek és szeretetetek szerint. Ez pedig majd azt fogja súgni nektek, hogy osszátok fel palotáitok köveit és vizeiteket és erdőiteket és a mezőket, a kenyeret azok között, akik mindebben szűkölködnek. És akkor nem lesznek többé égis nyúló paloták és árokba dőlt vityillók, és éhségtől és

jóllakottságtól fetrengő emberek a földön, hanem lesznek egyszerű, kertes házak és dolgos, békés emberek.

- Micsoda?! - visított fel egy pókhasú bibircsókos az egyik pamlagról - dolgozni küldesz bennünket?!!!

Erre aztán oly harsány nevetés támadt, hogy egyszeribe beborult az ég a kupolás terem fölött, és a kék szemű gyerekember pedig haragtól reszketve, letépte válláról a király palástját, és rátaposott:

- Ó, széttörtétek bennem legszebb álmom korsóját - jajongta -, de magatok fölött a léhaság és semmittevés napját törtétek össze, mert a bányák, falvak és műhelyek népét megtanítottatok, hogy miképpen számoljon le hiú álmaival. Ó, legyen hát! Békés tenyerünkbe tört nyomtatok, legyen hát a harc, fekete, telhetetlen szívetek és férges agyatok ellen! De jaj, ezerszer jaj akkor nektek!

De a kék szemű gyerekember haragja csak arra volt jó, hogy a terem újra felbőgjön a röhejtől. A tréfa kedvéért a király megparancsolta, hogy az árnyékkönnyű bolondot kenjék be mézzel és mártsák pihébe, s úgy kergessék végig zeneszóval a városon.

S valóban így is lett. Az urak és gyermekeik kisereglettek a paloták balkonjaira, és onnan hurrogtak és vihogtak le az árnyékkönnyű bolondra, aki mézbe mártott testén millió pihével futott a korbácsok csapásai alatt végig a városon.

Amikor aztán a korbácsok már túlkergették a város kapuin, a kék szemű gyerekember a halálos fáradtságtól és a roppant szégyentől összerogyott egy patak partján.

Fölötte daloltak a madarak, a patakban cikcakkban aranylottak a halak, de ő halálosan elvérző szívvel zokogott a fűvön. „

7. bekezdés

A hatalom pompáiról szólnánk, akár az opera bálokban oly pompa mutatkozik. A nap csak értük van. Forgott a malom Bőség és önkény .Satyricon. A nevetés peterdái durrogtak . A bőség palotája „a világ csak értük van „. A hatalom magabiztossága... a nagy zabálás. „ A Birodalom négy égtája felől érkező szakácsok hada éjt-nappallá téve buzgólkodott a szeráj lakóinak nagy gyönyörűségére. A szakácstanoncok szívükkel-lelkükkel kötelezték el magukat az ízek birodalmának meghódítására. S legnagyobb kitüntetésnek számított egy szakács életében, ha a Szultánt egy hadjáratára elkísérhette. A csatamezőn a Szultán számára felállított speciális tábori konyhasátor közvetlenül a Szultán lakósátra mellett kapott helyet, s a megszokottól eltérő körülmények ellenére a szakácsok mindent megtettek, hogy a Szerájban megszokott kulináris élvezeteket uruk itt se nélkülözze.”

IV. Mehmet
szultáni menüje
1670-ből

Rostonsült birka vajjal és hagymával

Rostonsült bárány és csirke

Sült galamb krémmártásban, cukor-és rózsavízzel

Csirke saját levében sütvé, tojással és fűszerekkel

Szőlőlevélbe töltött húsgombócok

Máj tojás mártásban, petrezselyemmel, lilahagymával, fűszerekkel

Húsos börek

Hagymás piláf, korianderrel, pisztáciával

Borsóleves csirkehússal, pirított kenyérszeletekkel

Csirkeleves tojássárgájával

Vegyes saláta

olajbogyó, kapri, retek, cékla, uborka, fokhagyma hozzáadásával

Csirkemell pástétom

Füge puding

Meggy puding cukorral és rózsavízzel

Cukrozott sárgabarack ámbrával és szerecsendióval

Párolt körte, alma, szőlő őszibarack és pisztácia

Azt tán csak észrevettétek az uraknak , hölgyeiknek nem elég soha semmiből , ahogyan késői társaiknak sem, 8 lakás, 4 kocsi , 5 bánya, 3 telek, 6 bank, 9 szerető, 1716 akasztás. Még ennyi sem elég amije van Nyársatnyelt úrnak sem , övé az egész birodalom, az édenkert gyümölcsei: Ankara tavirózsáinak illata, de neki éppen a malom kell. Ennek a mániának megvan a kizsákmányoltak közötti sajátos logikája is. Egyik munkás éhezik Mongóliában a napi betevő is alig jut, másikkal egy nyugati város plakát magányában pedig próbálja magát megvalósítani .Társadalmi szocializációnk rábeszél bennünket .” A fogyasztásnak nem annyira a presztizsre törekvés vagy a manipulált jelleg a lényege hanem inkább az identitás keresése : az emberré válás és az én megteremtésének egyik fontos eszköze „. Így alakul ki a szemfüles individualizációnk, az én-lény katarzisének territoriuma . Nyársatnyelt úrnak erre semmi szüksége, ott abban a birodalomban ugyanis csak a nagy én létezett, a despota ,a szultán, a kéj ittas hatalom mindenható feje. Ami megtetszett azt elvette. „Allah Akbar „ ! Ez a modern tőkés demokráciában nem járja, a termelési mód átférmálódásával a kapitalizmus kialakulásával az osztályok jogai s mentalitásai is megváltoztak. A kapitalizmusban állampolgár vagy a jogegyenlőség bajnoka , törvény előtt egyenlő (ki ne ismerné József Attila ide vágó sorait „Jogállamban pénz a fegyver”) a despotánál lakáj, szolga vagy , ott ő a törvény...

8. bekezdés

Tarkatollú , Fehérszakáll kakasa vagyok, Emis és Memis szomszédja .
„Az új nap s élet hírnöke – így kukorékolt .Igazságtalanság történt ,
kürtölte s vitte hírét de nem hallgatott rá senki ! Pedig nem is vele
történt –mondja Manócska mégis szíven viseli mások sorsát .Ha az
igazságtalanságot azonnal meg nem torolják, újabbak követik. Ma
vakokat éri baj holnap mindenkit ! Az emberek csak kussoltak , mint a
sir, nagy a közömbösség óceánja ! Hallgatnak mikor kirúgják
munkahelyről, mikor kevesebb fizetést kapnak, mikor kollektív sérelem
éri őket, amikor életlehetőségeik szűkülnek ,amikor magányosak és
elesettek , amikor szorít a társadalmi lét mint a hurok amibe fejünk
van . Szorít a töke kizsákmányolása, a szomszéd tehene –(kocsija)
tarkább, nekem szinte egy lehetetlenül tarka tehén (kocsi) kell, ez a
mentalitás. Közöny és közömbösség, nekünk mi közünk hozzá
magatartással szembesül a bátor kakas. Manó megkérded , miért is ez a
közömbösség és közöny? Mert nem vele és vele történt érkezik a válasz ,
és nem fáj fejem nem szól a szám mentalitása az uralkodó.
Évszázadokon át ez a lelketlen, érzéketlen, sivár gonosz szellemiség
trónol a kizsákmányoltak tudatában. Egyénileg , lekenyerezhetőek,
kizsigerelhetőek, aztán az Oszmán társadalomban egy sajátos
elvarázsolt tudatforma élt és még akkor is érdemes leírni ha a nem
cseng össze egy az egyben a mesebeli történéssekkel, de a mesén túli
mondandókkal nagyon is összhangban van . A malmot ugyan elvették
gazdáitól és igencsak érzékelték kifosztottságukat. Az alábbi a sorokkal
az elnyomottak viszonyát elevenítjük fel miként is viszonyulnak a
hatalomhoz. „ A földműves olyan helyzetben volt, amelyben a termelés
eszköze és célja az ő személyében egyesült, mivel birtokolta mint a
megművelt földet, mind pedig a földjén tartott mezőgazdasági
termékeket. Ilyen körülmények között a gazdasági kizsákmányolás
mind egyén számára nem átlátható. Nem tévedés azt állítani, hogy nem
érzi a közvetlen kizsákmányolást. Bár valóban a kizsákmányolt osztály
tagja, mégsem érzi magát kizsákmányoltnak. Mint a kizsákmányolt
termelő közösség tagja értéket termel és ő maga az aki az a

többlettértéket elvonja. Nyilvánvaló ,hogy objektíve , a társadalom újratermelés folyamatában a kizsákmányoltak közé tartozik, de mivel a megművelt föld birtokosa, szubjektíve a szabad földműves státuszában van. Nem érzékeli a kizsákmányolást”(S. Divicioglu). De a földnek csak birtokosa, de nem tulajdonosa, hiszen a föld nem az övé hanem az államé, és ezt nem veszi észre mert szubjektivitása elvarázsolja. Munkája a megélhetésén túl az állami kincstárat gyarapítja. A felfokozott nemzettudat, vallásosság, nacionalizmus az együvé tartozás mitológiai hasonlóképpen ragadja ki elménkből az osztály hovatarozás tudatát. A késő kapitalizmus munkatechnológia változásai ugyancsak közrejátszanak abba, hogy a bérmunkás ne legyen képes azonosítani önmagát. Az emberi munkaerő kizsákmányolása továbbra is adott , a virtuális munkához is munkás kéz kell, ahogyan a szolgáltató ipar is agyunkat szívja le napi munkavégzés közben . Eközben kitermelődik a munkásarisztokrácia elit . Aki mentalitásában alig különbözik a burzsoá mentalitástól. (Nincs elfeledve a kispolgár sem ő szinte örök típusa az osztálykollaborációnak, ezt a nácizmus osztálybázisa tanúsítja) A látszat valósága elkápráztatja a tudatot. Ezt kell megfűszerezni azokkal a konzervatív közösségi tartalmakkal és ideológiákkal amelyek fenntarthatóvá teszik az adott állampolgári létet, kizsákmányoltak közönyét .A probléma ott kezdődik amikor ezt az élet minőséget , a tőke permanens válsága nem engedi magasabb színvonalon folytatni, sőt süllyedni kezd ez az életszínvonal. Ekkor még fokozottabban szükséges a nemzet, vallás, nacionalizmus mitológiáinak érvényesítése. Ehhez nem kell külön osztály a burzsoázia által kijelölt végrehajtó apparátus, sokkal inkább kafei alanyok kellene, állampolgárok tudatos katonák akik önként, maguk dalolva mennek a hatalom vágóhídjai alá. Militánsabb lesz az állampolgár s bőszen szolgálja hazáját , az isteni impériumot, és megtalálja a „zsidót ,kommunistát, cigányt ,bolsit, niggert, arabot ”

Takatollút ítélik el „ még bajt hozz ránk „, ezért a közvélemény szembe fordul vele. „Aki elkapta ne eresze kiáltanak” menekülnie kell, bujdosnia. Akárcsak az anarchista , kommunista forradalmároknak 1938 után Spanyolországban (16)

*José Morena Salazar bujdokolt,
verték ,rúgdosták, vallatták eleget ,
de csak vért köpött !*

*Álnéven élt Cuencában,
aztán jött a demokrácia
de őt továbbra sem szerették.*

*Nem bujdosott már, ez igaz,
aztán mégiscsak ült eleget ,
a börtön falán
csapdosta a fekete legyeket.*

*„Viva la muerte „, ezt kiabálta
mikor egyet is lecsapott,
s képzeletbeli borospoharából
kortyolt egy jó nagyot !*

9. bekezdés

A népmesékben csel és furfang hős fegyvere, elnyomója és ellenség eszén így jár túl. Tarkatollú midőn a rókába botlik, a rókát egyszerűen meg agitálja, hiszen ha "visszaszerezzük a malmot, annyit ehetsz, amennyi csak belefér". És ebben nincs semmi csalafintaság, arra a közös osztályérdekre hívja fel a figyelmet, hogy a bőség kosarából mindenki egyaránt részesül, ha győz az igazság az elnyomással szemben. A rókának szűk látószögű érvei vannak, csak a mára gondol. Ha megenné a kakast nem tenne másképpen mint korunk reformistái akik Itt és most akarnak jóllakni, érvényesíteni „munkavállalói jogaikat”. Ez azonban édeskevés, a forradalmi küzdelmet, permanens osztályháborúnak kell felfognunk. Az „itt és most harcát rész célokért” elutasítjuk, a harc csakis a kommunista végcél tükrében folytatható és ezzel máris nem „itt és most harca” bontakozik ki. Nincs ebben az értelemben sikeres sztrájk, hiszen ez a siker még mindig csak a kapitalizmuson belüli siker amely leginkább nem megőrösíti a még radikálisabb küzdelmeket hanem integrálja a benne résztvevőket akik demokratikus úton, demokratikus célokért harcolgatnak. Ez a kommunista feladata ezt tudatosítani és a kommunizmus felé lökni akik csak lehet, elérni és megszólítani. A dialektika árny angyala hirtelen rám szól, hé te, mi van akkor ha ez a siker doppingolja a tömegeket és ezerszer ihletettebben, radikálisabban, szervezettebben harcolnak, mert siker élmény követte harcukat, és megízlelték az egységes fellépés erejét? Közel sem melleleg a siker következményeként, Arturo megvehette az új mosógépét! Nincs semmi elhamarkodott válaszolom erre, hiszen látni, tapasztalni kell ezt a szituációt, és azzal is tisztában vagyok, élni kell, számlát kell fizetni, a gyerekek tanszert venni, de a fokozatosság elvét akkor sem fogadjuk el, ma egy lépést, holnap kettő, aztán a világot akarjuk! Ez Lenin, ez a bolsevizmus! A mai munkásosztály a kapitalistáktól vár reformokat, életét a demokrácia vívmányaira alapozza, jogokra és jog orvoslásokra, szakszervezetekre éstb. Amint

eléri azt amit óhajtott, farkát behúzva vissza sündörög az állampolgári létbe. A kommunisták csakis olyan harcot támogathatnak amely nem rész célokért történik , olyan harcot ahol nincs megállás, nincs kompromisszum, olyan harcot kell folytatnunk amely a kommunizmus felé halad ! Ha ez nem mehet most éppen „fizikálisan „ ,akkor legalább az elméletet kell tovább csiszolnunk és ahol érdemes ott agitálni, tisztázni. A dialektika árny angyala végighallgatott és újdonsülten megszólított : ha harcolni akarunk ahhoz léteznünk kell, nem legyengülni, elhagyni magunkat mint a hajléktalanok. Normálisan enni, inni, aludni, ápolni testünket, amennyire lehet egészségesen funkcionálni, szexuális életet élni, művelődni, társasági életet folytatni, sportolni, éstb. . Ennyit szólt , én erre azt feleltem, mindez egy viszonylag rendezett fizetéssel elérhető, a többi ezzel jár, csak éppen kinek van az replikázta a lerázhatatlan árny angyala a dialektikának . Én erre ezt felelem neked te angyal, amit leírsz az nem más mint az állampolgár kiteljesedett lehetőségei ! Amit a kapitalizmus kínál a bérmunka által érvényesülő társadalmi lét, a Nagy, KIBSZOTT

KAPITALISTA ONTOLÓGIA mi robotolunk, ti lefölozitek, jogokat vívunk ki és ti adtok. A kapitalizmus még a kis ótvaros életvilágoknak is életteret biztosít, ahol munkásrésztvényesek, munkásönigazgatók, hippik, federalisták, zen hívők és buddhisták, nudisták, hagyományőrzők ,boszorkányhívők, Paracelsus utódai, free tibet és ufó hívők , a nagy kapitalista seGGlyuk tengelyében együtt ki elégíthetik infantilis ellenforradalmi kispolgári , netán feudalisztikus állapotokra hajazó kiskirályságbeli hajlamaikat, vágyaikat a romantikus antikapitalizmus csillagjegyében . A kommunista harc veleje nem a reformista de nem is kapitalizmuson belüli kritikus támogatásban rejlik , nem egy „ varázstalanított világ újraálmódásában,“, hanem a könyörtelen osztály konfrontáció érvényesítésében , a kommunista világ egész megalkotásában. A töke birodalmában nem lehet olyan világot

kiharcolni ami egyaránt megfelel a bérmunkásnak és a kizsákmányolóinak . A marxi értéktörvény nem halott kultusz, hanem realitás. A jogokért való harc elodázása a forradalmi küzdelemnek . A munkát , kenyeret ha megadták akkor is elpusztultak százezrek. Ha a fejlettebb régiókba megadják akkor Marcuse nézetei érvényesülnek a fejlettebb kapitalizmus centrumaiban és elidegenedett állampolgárrá lényegül a bérmunkás. És van még egy döntő érvem mindaz ellen, hogy pusztán magasabb életszínvonalért harcoljunk ! A kapitalizmus világa egyszerűen nem teheti meg és nem is képes biztosítani mindazt amit a munkásosztály követelhet tőle. Ha képes lenne megadni mindazt amit tőle elvárnak csupa állampolgár zombi kéjelegne a világmagányba, a neoliberális horror negatív utópia bekövetkezne. A kapitalizmus logika termelői potenciája nem képes minderre , egyébként is önmagával szembe menne, amiképpen nem képes megszüntetni az osztályellentéteket, a kizsákmányolást, az értéktöbblet hajszolását , nacionalizmust, a társadalmi élet atomizációját , az imperialista háborúkat, az elidegenedést, a természeti világ „elgázosítását”. És nem hogy nem képes megszüntetni a felsoroltakat , hanem életelme mindez, erejét, ebből nyeri, profit maximalizálásának lehetőségeiről le nem mondhat , létének lényegéről ! A „kapitalizmusbeli jólét „ ütemes haláltánca az emberi világnak. Hamis narratíva arról, hogy a tőke képes kánaánt varázsolni. A tőke pornófilmje, narratíva ostobáknak Fukuyama imádó liberálisok ,konzervatív észjárása, mű csont a kutyáknak , aludttej a döglött tonhalnak , színlelt orgazmus .

A róka kisvártatva megértette , ott a régi oszmán légkörben és itt a modern világban egyaránt, s belátta , hogy ha megeszi a kakast, attól jóllakott ma , ideig-óráig el van , de mi van holnap ,hisz eljätssza ezzel az örökké jóllakottság esélyét ! Így hát Tarkatollú társra lelt és tovább kerekeztek Nyársatnyelt úr palotája felé .

10 . bekezdés

A farkassal ugyanaz történik mint a rókával . Immár hárman folytatták útjukat. Eme nagy loholásban akad némi időm megkérdezni tőletek mondjatok már „jó farkast „ a mesékben ? Manó a három kismalac meséjével rukkol elő , azt mondja éhes hát miért ne ehetne Emma Piroska és a farkassal jön elő aztán kiderül túl sok Freudot olvasott és szexuál-lélektani magyarázatát adja élményeinek. A farkas kiszól a meséből : "Kipling ! Dzsungel könyve ! Maui nevelői , gondozói ! " Áhá , bólingattunk bőszen Farkas apó és családja ! Emiliano ránk pillant és minden kétséget kizárólag ezt mondja: "Frate Lupo " Emma visszakérdezz az meg kicsoda? Emiliano felmászik kistoronyba előkap egy legendáriumot : Ö az! "Frate Lupo" ! Szent Ferenc Virágoskertjében "farkas testvér" akit az éhség tett vaddá , de megszelídül és Agobió város javára szolgál ".Á, ez legenda szól ki a meséből megint a farkas, vallásos legenda ! Hiszen Assisi Ferenc "megtérítette" .No, hiszen még hogy jó farkas....egye fene az efféle jóságot ! Mi nem vagyunk fenevadak, élni

akarunk, farkában vadászunk, sem jók ,sem rosszak nem vagyunk és legkevésbé sem szeretnénk szolgálni az embereket, ezért vérittas fenevadnak mutatnak bennünket ! Azonban - folytatta a farkas picit hevesebben mondjátok olyan derék szegény embert aki egyszerre a mesében vérengző fenevaddá változik ? Emma , Emilano és Manócska összenéznek, hirtelen meg sem tudnak szólalni .A farkas még egyszer megszólalva magabiztosan kijelenti : "Minden mese határ lerombolásokat mutat " .Ti hallottátok ezt , ez a farkas anarchista ? Kérde Emma, ámulva bámulva. Elvtárs ?

11. bekezdés

A nagy folyóval időközben ugyanaz történik mint a rókával és a farkassal. Immáron négyen folytatják útjukat , nem hárman ! Így hát nem a szentháromságról lesz szó !

Lássuk tovább a mesét,
hogy megérthessék a gyengébbek,
mert ,meg nem alkusznak a vándorok,
bár gyomruk hangosan korog !

12. bekezdés

Nem veszik komolyan Tarkatollút .Nézze meg az ember ! Tökmag. Menjél csak be. Sokan pórul jártak már ! Nyársatnyelt úrnál ki lehet erősebb. Bajnokok, hősök jöttek ide, rókánál ravaszabbak farkasnál bátrabbak, nagy vizeknél erősebbek, de ahogy leírtam mind beadta a derekát. Manócska drága kis társam, látod volt már víz, róka és farkas is itt és nem sokra mentek. A kis kakas mit is akarhatna?

Csak remélni merjük az olvasó még nem szokta meg a közömbösség, a nihil, a közöny és elidegenedés csarnokait. S éppen ezért remény elvének memóriája egyre világosabban emlékeztet arra, hogy nap - nap után leakarnak bennünket győzni, megsütni, tálalni, édes kis savanykás citrom szelettel a szájacskánkba .

Tarkatollú a reményelv !

„ Kora reggel volt, az utcák tiszták, üresek, a pályaudvarra mentem. Ahogy a toronyórát órámmal összehasonlítottam, láttam, hogy sokkal később van már, mint hittem, sietnem kell, e felfedezésemtől megrémültem, elbizonytalanodtam utamban, nem ismertem még jól a várost, szerencsére akadt a közelben egy rendőr, odasiettem hozzá, és lélekszakadva kérdeztem tőle az utat. Mosolygott, s azt kérdezte:

- Tőlem akarod megtudni az utat?

- Igen - mondtam -, mert magam nem találom.

- Add föl, add föl ! - mondta, és nagy lendülettel elfordult, mint aki nem akarja, hogy nevetni lássák”

13. bekezdés

Tarkatollú bent van hatalom palotájában , ma parlamentnek hívják ezeket a felrobbantani való kis édes „játékszereket”, csecsebecséket. Mulatságos látni a benne pöffeszkedő pojácákat, dögfejeket, önelégült halálra ítélteket , amiképpen a magabiztosság élet - halál urát, Nyársatnyelt urat is mikor meghallotta mi járatban nála Tarkatollú. Kapja meg amit megérdemel. Irány a baromfiudvar! Lökik szegényt, taszigálják.

Barta Sándor meséjében az álmodozó ott megáll , itt kezdődik a

Carmagnol ! RevulócioOOOOÓ!

„ Amire nem tudsz táncolni, az nem az én forradalmam.”

14. bekezdés

Bedobják a baromfiudvarba hősünket. A mese jelentésének a mára tekintve van valami ironikusan tébolyító aktualitása. Manapság az úgynevezett „prolik” e kies vidéken a fejedet tépik ha kommunizmust propagálsz azt gondolnánk. Akadnak ilyenek is. A többség értetlenkedik, mások rád sem figyelnek. Egyesek az opportunisták új nyelvi misztikába, minden militáns élet elvesztő humanista szó máglyába csomagolják a forradalmi harc programjának nyelvezetét, „munkavállaló „ „munkáltató „ a kispolgári én, amolyan kis szigeteket keres kapitalizmus bendőjébe, életszigeteket ahol gyakorlatissá teheti ványadt disznó-ól filozófiáját. A kapitalizmus integrációs ereje rafináltabb azonban: mint sem gyanakvó utazó hinnéd.. Nem elzárás, börtön, vese leveretés, köröm szakítás, forró ólom, a herédbe áram, mellbimbóidba tépő csipesz „ó ,nem naiv ,nomád ! Elég ha a társadalom démona a nihil van jelen, ha ő kopog be és megállapodik pár évtizedig.. Ha osztályharcról szövegelsz, jobb esetben hülyének tartanak, bolondnak, vannak akik utópistának. A mai kommunista mozgalom sokkal inkább a

folytonosság fenntartásról szól, mint sem bármilyen komolyan vehető előrehaladásról. A társadalom közömbös, nem érdeklődik, megfáradt és megtört a forradalmi harcok és eszmék irányába. Az elmúlt fél évszázad társadalmi szocializációja kelet-európában máig hatóan megtette hatását

De a "mese" él! A harcias kakasok megtámadták Tarkatollút, jól hallod akit holnap pörköltnek megesznek nem gazdája ellen, elpusztítója ellen, hanem "felszabadítójával fordul szembe." A madár elindul kalitkát keresni. Fel sem merül az összefogás, a szolidaritás még alig pislákoló hajnal csillaga sem. Megtámadják, csipkedik, hiszen a gazda enni add, fedél van fejünk felett, a gazda gondoskodik mint a kádárista állam. A konzervatív idegenség érzet révülete támadt Tarkatollúra, a minden jó ahogy van megvalósult élete eszménye a kakasok alakjában. A vele tartó róka itt kap életre, előbújik és elpusztítja az ellenük támadókat. A mese ívéből kiderült a róka, hogy került ide. És azt is tudtuk, hü de nagyon éhes! Most degeszre ehette magát, jóllakhatott, de már többet akart ennél, hiszen elvtársa lett a bátor Tarkatollúnak

15. bekezdés

Az ellenforradalom magabiztos bacchanáliáiról

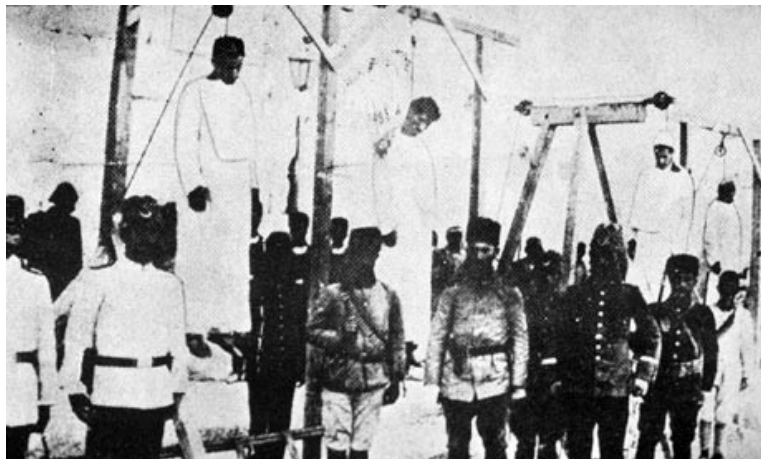
." A káosz testvértelen történelmet virított és egyre nagyobb tócsákban loccsant szét az unalom. Tolvajkezű mágnások észrevették az agyvelejüket s néha hallani lehetett a szónoklatokat, amik a visszafelé hidakhoz hasonlítottak.

Idegen országokban egy grófba konzervált iktioszaurusz szelíd kacskaringókat szónokolt hetekig:

Nézzétek, a régi mentalitás helyébe mi új mentalitást löktünk s megújhodott hazánk most, mint egy civilizatorikus objektum stabilizálódik a barbár nemzetek gyűrűjében!

Ezt senki sem értette. De a megveszett miniszternek megint kivicsorodott a foga.

S a parasztok jogot éreztek magukban az újabb zsidóvadászatokhoz.

A rendőrök még bátrabban a rabok csontjaihoz köszörülték a kardjukat.

A darutollasok acéldrót pányvákcal sántétkedtek a letérdelt bérkaszárnnyák körül”

16. bekezdés

A róka elválik Tarkatollútól bár nem akarja ott hagyni "Figyelj rám kakas testvér! Nem elég harcolni, a harcban győzni kell ! "Mindezt Tarkatollú is tudta de látta milyen tébolyodott erőszakos hatalommal áll szemben. Megköszönte róka elvtárs szolidaritását és elváltak .A bátor forradalmár Tarkatollúból felelősségérzet szól , nem akarja magával rántani társát ?. Sejtí neki kampec, vége, ? A róka erősködik de meghajlik a lázadó kakas akarata előtt, hiszen a Tarkatollú érve az volt „én hoztalak ebbe a helyzetbe, én tudom tehát, hogy mit kell tenni ! Hümm, hümm ti társulatok a felelősség nem egyéni . Kollektív ! Baykurt meséje ez esetben meghagyja a népmesei formát. A népmesékben a hős az egyéni hős él, létezik aki önmagára van utalva, de társakra lel ha kell. És a mese elején éppen az a elszomorító, ,hogy senki emberfia nem áll ki a két öreg mellett. Itt meg már egy kis hadsereg kelt lábra, hát mívégre az individualista harc ? A legkézzelfoghatóbb magyarázat, az miszerint ez a népmesei elem a kultúrhéroszi elem , az eredetmítoszokból " a hagyományozódott át a népmesékbe , a hős születéséről lásd az utalásunkat (17)

17. Bekezdés

A farkas megteszi a magáét ahogyan a róka is, repetitiv történet.

Ellen történet az önzés, a gyávaság, az önkorlátozó élet , és osztályszolidaritás hiányáról ? Inkább intő jel ! A falu népe, kakasok, a lovak hada magára ismerhetett benne. Farkas koma mesélte el , a meseíró kritikájaként, ” miért vontál ki bennünket a történetből, hisz együtt könnyebben boldogultunk volna ! Hohó, komám ne ítélj elhamarkodottan , szólt vissza sejtelmes hanghordozással Fakir.

A gát

Volt egyszer egy özvegyasszony; aki öt fiával együtt egy öntözött föld sovány terméséből tengette életét. A család jogát, hogy elegendő vízhez jusson, elbitorolta egy zsarnok, aki gáttal zárta el a csatornát, amely bőséggel öntözte volna földjüket. A legidősebb fiú sokszor próbálta eltávolítani ezt a gátat, ám egymagában nem volt elég ereje hozzá - öcsei pedig még gyerekek voltak. Emellett azt is tudta, hogy a zsarnok bármikor újraépítheti a töltést: így aztán próbálkozásai hősiesek voltak ugyan, de nem sok gyakorlati haszon származott belőlük.

Egy nap egy látomás során a fiú előtt megjelent az apja, és olyan útmutatásokat adott neki, amelyek bizalommal töltötték el. Nem sokkal ezután a gonosz zsarnok haragra gerjedt az ifjú szabad és független gondolkodása miatt, felforgatónak kiáltotta ki, és ellene hangolta a környéken lakókat.

A fiú végül kénytelen volt egy távoli városba költözni, ahol hosszú éveken át egy kereskedő segédjeként dolgozott. Később, utazó kalmárok segítségével,

időről időre hazaküldött annyi pénzt, amennyit csak tudott. Ám mivel nem akarta, hogy a kalmárok ezt kötelességüknek érezzék, és mivel számukra is biztonságosabb volt, ha nem segítenek egy kegyvesztett embernek, a fiú ezért hallgatólagosan abban állapodott meg a kalmárokkal, hogy a pénzt csak bizonyos kisebb szolgálatok fejébe adják át a fivéreinek, akik kaphatók is voltak efféle feladatokra. Sok-sok évvel később elérkezett az idő, hogy a legidősebb fiú hazatérjen fivéreihez. Amikor megérkezett, és felfedte magát testvérei előtt, csupán egyikük ismerte fel őt, és még ő sem volt egészen biztos a dolgában, mivel a bátyja nagyon megöregedett.

- A bátyámnak fekete haja volt - mondta a fiatalabb testvér. - De megöregedtem
- válaszolta a bátyja.

- Mi nem vagyunk kereskedők - mondta egy másik fivér. - Hogyan lehetne hát valaki, aki így öltözik és így beszél, közülünk való?

És noha a legidősebb testvér elmagyarázta neki az okát, nem sikerült maradéktalanul meggyőznie.

- Emlékszem, ti négyen milyen gyakran voltatok a gondjaimra bízva, és mennyire vágytatok rá, hogy végre kitörjön a víz a gát mögül - jegyezte meg a legidősebb testvér.

- Mi nem emlékszünk ilyesmire - mondták, mivel az idők során szinte megfélekeztek nyomorúságos helyzetükről.

- De hisz még ajándékokat is küldtem nektek, hogy tudjatok miből élni, mert a víz végül teljesen elapadt - mondta a legidősebb fivér.

- Nem tudunk ajándékokról; csupán a saját keresetünk volt, amelyet különböző utazóktól kaptunk a szolgálatainkért - válaszolták egybehangzóan.

- Írd le nekünk anyánkat - kérte az egyikük, még mindig bizonyítékot keresve.

Ám mivel az asszony már régóta halott volt, és elhomályosultak az emlékeik, mindannyian találtak valami vitatott részletet bátyjuk leírásában.

- Nos, még ha valóban a bátyánk is vagy, miért jöttél vissza hozzánk? - kérdezték.

- Hogy megtudjátok: a zsarnok meghalt. Katonái szétszéledtek, és más urak után néztek. Elérkezett hát az idő, hogy mi öten ismét zölddé és virágzóvá tegyük ezt a földet.

- Én nem emlékszem semmiféle zsarnokra = mondta az első fivér.
- Ez a föld mindig ilyen volt, mint amilyen most - tette hozzá a második.
- Miért kellene azt tennünk, amit te mondasz nekünk? - kérdezte a harmadik.
- Szeretnék segíteni neked, de nem igazán értem, hogy miről beszélsz - mondta a negyedik.
- Emellett - szólalt meg ismét az első - nekem nincs szükségem vízre. Rózsét gyűjtök a bozótban, és abból rakok tüzet. A kereskedők megállnak a tűznél, és fizetnek a szolgálataimért.
- Ráadásul - fűzte hozzá a második - a víz csak elárasztaná azt a kis tavacskát, amelyben díszpontyokat tartok. A kereskedők néha megállnak, hogy megcsodálják őket, és nekem is csurran-cseppen egy kis borraivaló.
- Ami engem illet - mondta a harmadik testvér -, örülnék a víznek, de nem tudom, hogyan tudná virágzóvá tenni ezt . A negyedik testvér egy szót se szólt.
- Munkára fel! - javasolta a legidősebb fivér.
- Inkább várjuk meg, amíg kiderül, jönnek-e még erre kereskedők - mondták a többiek.
- Természetesen nem jönnek többé - válaszolta a legidősebb -, hiszen korábban én magam küldtem ide őket.

És csak vitatkoztak és vitatkoztak és vitatkoztak.

Ám ebben az évszakban a kereskedők amúgy sem ejtették útba ezt a vidéket, mivel a hó akkoriban rendszeresen eltorlaszolta a fivérek földjére vezető hágókat. És mielőtt a Selyemút mentén haladó karavánok ismét megjelenhettek volna, egy újabb zsarnok tűnt fel a vidéken, aki még az elődjénél is rosszabb volt. Mivel nem volt egészen biztos a dolgában, kezdetben csupán az elhagyott földekre tette rá a kezét. Amikor aztán meglátta az elhagyatott gátat, tovább nőtt benne a mohóság, és nem csupán a vizet vette birtokba, de amikor elég erős lett hozzá, úgy döntött, hogy a fivéreket is rabszolgasorba dönti, hiszen valamennyien egészséges és életerős férfiak voltak, még a legidősebb is.

És a fivérek még most is vitatkoznak. A zsarnokot azonban most már aligha állíthatja meg bármi is.

18 bekezdés

Folytatódik a hatalom bacchanáliája, hahahaha, hehehe ...

„Falj csak ananászt,

császármadarat,

burzsuj, megérted

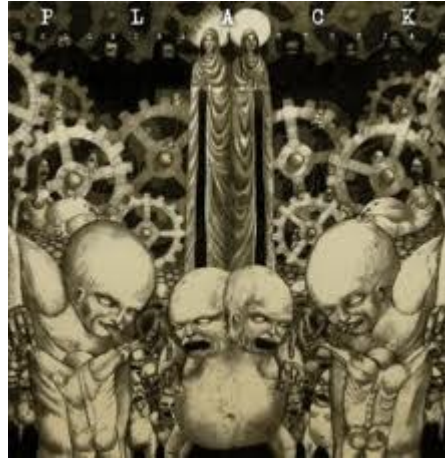
végső

napodat ”

19. bekezdés

Az éj gyermekei lassanként rádöbbenek nem akárkivel állnak szemben.”Van valami ebben a kakasban amit nem lehet ésszel felérni ”

Talán dzsinn, talán tündér vagy talán varázsló...

„Az ostoba önhitt, hájába kényelmesedett Nyársatnyelt úr tiltakozik, „Neeeeem” a szolgák heveskednek, de igen ! Terjed híre szájról szájra szerájok témája, utca,bazár szájára veszi . Minap megállít az Attikából származó mézes ember Yannisz , te hallotad hírét. Én ? Hogyne ! Elkezdődött a mitizálás, hajdanán így kapott szárnyra Herkules alakja. „Aki megszületett, annak halála biztos. Aki meghalt, annak születése biztos.” Mifelénk a mondás így járja. Énekmondók, lantosok, varázslók,boszorkányok keltették hírét . Hitetlenek, és hívők ketté váltak az ember nem szállhat szembe az úrral . Ne nagyon kakaskodj , ha kakas vagy is, mert az lesz a vége, hogy tűzbe vetnek” szállt az intelem. A másik tábor már Nyársatnyelt uraságot vette szájára,„nem lett volna szabad a vakok malmát elvennie”, így okoskodtak.

A folyó megtette a magáét, a lángok nem tudják felfalni Tarkatollút, ez neked is köszönhető folyó testvér. Búcsúzunk ,bár aztán visszatérték, : róka elvtárs, a farkas barátunk ,a folyó testvér , meleg szívvel emlékezünk rátok !

A tömeg bomlik, kételkedik. Aki eddig a hatalom mellett voksolt babonás megszállottsággal, immáron Tarkatollúhoz fohászkodik. Oda az önhitt biztonság a talpnyalók , a hatalom fenntartóinak „ priuszi

léte" ? Valami elkezdődött , a hatalom kétségbevonhatatlan ,látszólagos mindenhatóságának pilléri meginognak. Jött egy kakas és felborzolta kedélyeket. Ezeréves tanokat, vad lármákat, az isteni rendet kérdőjelezte meg ! Thomas Münzer félre veri az „ osztály nélküli „apokalipszis harangját, Babeuf iszik egy pohár veres bort és rágyújtja a burzsoáziára a tegnapot , a vörös nap kölykezik : a történelmi materializmus konkrét alakot ölt, felsejlik a KOMMUNISTA PÁRT , a parlament felé dinamított repít az anarchizmus. .Az ég beton falait az idő kirágja, az istenek lemásznak a trónról és elmennek politikusnak, bankárnak, hadvezérnek, tőzsdéznek. Sísit megszúrja egy elvtársunk , a vörösök dinamikája Zimmerwaldban tüzet okád nacionalizmusra , hazára, nemzetre , 1917 kommunista szellemét krpitába akarták zárni , tudnotok kell : „ *A szabadság az a bűn, amelyben az összes többi bűn megtalálható. Jaj a feudális igazságnak, amikor a kastélylángokban áll !* „

Manócska a forradalom szelleme érkezett meg ! RevulócióOOOOÓ!
Ez még csak a kommunizmus kísértete...kísértete...

20. bekezdés

Jöttek az uralkodó osztályok halál-fesztiváljára. A polgárok. Érkeztek kézművesek és szegények akik bambán álltak és néztek félve, pislogtak körbe-körbe. A gazdagok is jöttek mandulát ropogtattak éles fogaikkal , vedelték a pálma-bort.

21. bekezdés

Egy régi -régi lány barátommal , ki a történet idején még kislány vala, megették kedvenc kakasát, cimboráját : Lajost . Együtt mászkáltak a kertben ,ki gilisztát evett (vajon melyikük ?) ki meg a kert gyümölcsfáit fosztogatta...Egy verőfényes nyárdeleji ebédkor feltálalva az ebéd a kerti asztalon . Pompásan gőzölgő leves ! Ő mint sem tudott róla ki fia borja van benne . Hát megette , jó napot ! Később játszani indult szólítgatta Lajost, aki azonban nem társult hozzá. Vajon merre csatangolsz Lajos? Hirtelenjében rádöbbsent. Elsötétült előtte a kozmosz. Jaj , Lajos már nem csatangolsz semerre sem , "megettelek" ! A bendőmben cirkulálsz ! Volt sírás-rívás ősi bánat , fogadkozás és számonkérés. Lajos primitív emberi mértékkel szemlélve betöltötte történelmi küldetését ! A kislány megkönnyezte, azután elvonult a latrinára .

Tarkatollú is így végezte volna ?

22. bekezdés

Hallottad a híret a híres Tarkatollúnak híres kakasnak, urak nyakazójának ? hallottad e híret bátor hősi tettét, egyszer indult útnak, valamikor régen emlékét szél sírja, nap ragyog az égen.

Hallottad e hírét a két öreg vaknak,
távoli korok kifosztottjainak,
értük s érted lázadt Tarkatollú
egyszer indult útnak Idők lázítója
idők lázítója urak nyakazója !

Hallottad a hírét Nyársatnyelt úrnak,
nevétől rettegetek , városok s falvak
Tarkatollú ,a Tarkatollú szembe szállt vele
milyen szép kakas volt áldassék a neve
milyen szép kakas volt áldassék a neve !

így siránkozott a krónikás, dicséretét zengték annak akit, " pusztulásáig
" ócsároltak .Üldöztek, hatalom titkolta hírét, gyászát csak leplezetten
sírhatta a" pór nép"

23. bekezdés

" Napközben szigorja
ilyenkor a tivornya "

A malom ontotta magából földi és égi étkeket ,úrnő, fővezir, jöjjön ki
bír . Megkezdődött a zabálás. Zabáltak, de jaj, Öóóóó, Ööööö sikoltott az
úrnő , ugyanis Nyársatnyelt úr fuldoklott ,a kakascsont a torkán akadt,
szemen, szájon lesz még lakat ? Orvosok nyomkodták, meghalok nyögött
az uraság- meghalok ! Így telt s múlt idő, a kakasleves, a kakasleves,
adjátok vissza a malmot, vigyék vissza, vigyétek vissza! Hebegett,
hápogott, krárogott a hatalom feje. A poroszlók meg sem álltak a faluig
a malommal !A patkók szikrát vetettek az út kövein !

24. bekezdés

Nyársatnyelt úr csuklott egyet, ásított hát amint ásít kirepült a száján
egy ezüst színű madár ! Ki látott már ilyet régen a mesékben kék madár
lehetett a neve de valódi neve a FORRADALOM MADARA ! A folyó
felé vette útját , a FORRADALOM MADARA .Nádasok és fűzfák között

rálelt társára, köszöntötték egymást , ismerték egymás gondolatát és a jövő felé tekintettek. Együtt kórusban kottázták :

„Jegyezd vele az égre
Örök tanúságúl:
Habár fölül a gálya,
S alúl a víznek árja,
Azért a víz az úr! „

A farkashoz repült a FORRADALOM MADARA , a farkas nyomban megismerte , aki örömeiben elfújta eme strófákat , nem örömteli sorokat :

Kinek sok jószága van,
az rabolhat sokkal többet,
akinek kevés jutott
,annak kevesére törnek,

S hogyha semmid sincs,bitang,
kotródj félre és dögölj meg!
Itt csak annak van joga
élni,kit a pénz felvet .

Összeölelkeztek és tudták mi dolguk a világban.

Eközben vadrózsafa tövében bánkódott a róka mindaddig bánkódott, míg a FORRADALOM MADARA mellé nem repült ! Micsoda öröm, boldogság ! Hogy miről beszélgettek, mit mondtak egymásnak ? Elbeszélte ki – ki a maga sorsát a viszontlátás pillanatáig .Ember embernek nem szolgálja, állat és ember nem egymás ura így köszöntötték egymást !

"Az úr torkában feltámadtam,
minek tagadnám
de voltaképpen meg sem haltam

csak éppen átváltoztam "
Így énekelt a FORRADALOM MADARA.

Nemsokára a falu fölött körözött hősünk, megvirradt .Lám máris
elterjedt a hír.

Vissza jött a vakok malma !
mindenkinek meggy és alma,
mindenkinek hús és kenyér,
bor, sajt,öröm, igyál ,egyél !

Nem is az uraságnak köszönték meg , hanem Tarkatollúnak !

Emis és Memis boldogok voltak !
Értitek, boldogok !
A föld gyomra nem korog !

25. bekezdés

Az ördög szemű holló tenger felé vette útját . Thyl Ulenspiegel , felállt , lerázta a rászórt homokszemcséket, megpillantotta tőle nem messze zokogó Lammét , odaszólt neki : Ihatnánk egy kupa bort ! És ittak ! Lidérc anyó megpihent egy keveset, fekete haját hátraverte a szél . Csupa erdőn, hegyen, pusztán, óceánon át repült ezernyi versztát.

Emiliano Zapata mauzóleumánál várakozott , hát amint ott ül hallja az egyik ágról szakad így szól másikának:” Itt valami halott fekszik, Zapata nincs itt, sereget toboroz” !

Tarkatollú újjászületése : ezüst színű madár alakjában történt meg .Az átváltozás „minőségi ugrást jelentett az ezüst színű madár lett belőle, ott röpköd éjjel - nappal, a falu,a síkságok és fennsíkok fölött .Immáron bárhova képes elrepülni megérkezni .A FORRADALOM MADARA ! A TÖBBI RAJTATOK MÚLIK !

„ Az emberek tegnap még nem értették, meg őt , de ma megértik. És ez elég neki...”(18)

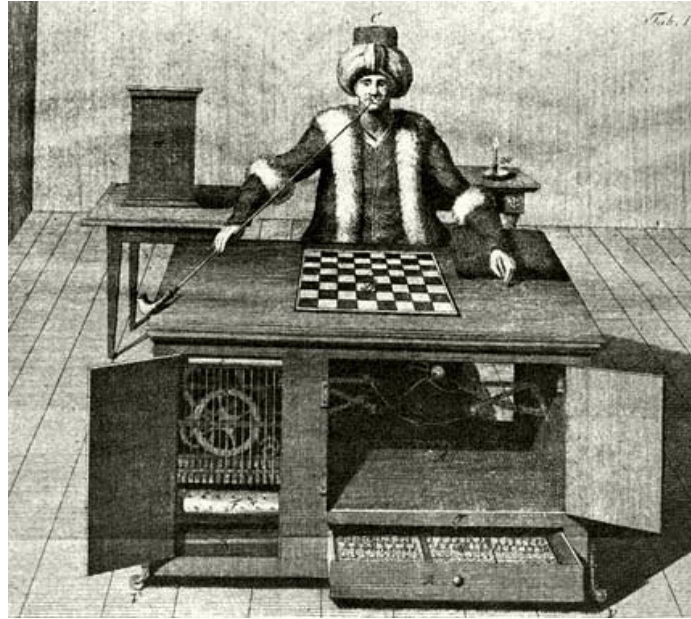

Jegyzetek :

0, igen így hívnak 0. jegyzet létezem nagyon is létezem, mondandóm pedig a következő . Tavaly év végén a DE TE FABULA NARRATUR kiadott egy füzetet s cd-romot. Legenda, mese : valóság és osztályharc címen amely Robin Hood alakjával foglalkozik, . Tarkítva zenékkal, képekkel, mesékkel elkészült ama kiadvány. A cd-rom a Gondolkodó Antikváriumba beszerezhető, megrendelhető. A kiadvány az osztályharcos mese jelentőségét beszéli el ,és mindazt érinti amiről itt is szó esik : **Gondolkodó Antikvárium gondolkodo.mypressonline.com** és a **DE TE FABULA NARRATUR Kommunista Kiadó** ablakon surranjál be. A honlapon csak az írott anyag van fenn , ugyanis a többi anyag feltevésének technikai akadályai vannak (és nem anyagi megfontolások vezéreltek bennünket , ahogyan azt egyes barom feltételezni véli.) Mint látjátok barátaink, elvtársaink a Gondolkodó aktivistái teret biztosítottak számunkra, így letölthetőek , olvashatóak kiadványaink .

1, Voltaképpen kicsodák barátaink ? Mindez a közeljövőben napvilágot látó : **A VIHARMADÁR - MESÉK** **RÉKA MANÓNAK**

(OSZTÁLYHARCOS MESÉK -VERSEK , TÖRTÉNETEK KÖNYVE : AVAGY KALANDOZÁSOK AZ OSZTÁLYTÁRSADALOM BIRODALMÁBAN) kötetből kiderül , addig is mit gondoltok ? Nem a hétköznapi fegyházak, bölcsődék , óvodák, iskolák munkahelyek apostolai , államok és jó magaviseletű állampolgáraik , nem a demokrácia fenntartói, burzsoá mesemondók, nem a parlament, nem bankárok és bankjaik , rendőrök, politikusok, üzletférgék ,legkevésbé a burzsoák és lakájaik ! Nem a családok és nemzetközösségek . Nem a pénz , a tőke, az érték szelleme, nem is a vallások és hiedelmek labirintusaiba tévelygők. Nem a forradalom kufárjai a bolsevikok , nem a nihilista köldöknézők akik akkor kezdenek éledezni amikor már a forradalmi mozgalom kikaparta a gesztenyét, addig persze ámulnak-bámulnak netán belső köröket építgetnek a maguk prófétai mákonyukkal . Mai sivár életközösségbe menekülök ezek is . Ez a tábor elég nagy és terjedőben , de nem pompás" fák, növények, új csirák, hajtások ők , az egészében sosem megtapasztalt osztály nélküli kozmosz előhírnökei hanem a kapitalizmus rohadt alternatíváinak boszorkányai : federalisták ,a tegnapok gyomjait ültető kispolgári közösségek fantasztái akik önnön ódúik körül álmodnak „valódi emberséget" és nem egyebek mint a hamis tudat által felszentelt papok , pojacák , erkölcs lovagok seregeinek pásztorai, a tegnapok fenntartói, ajtókat belakatók ! Egy barátunk egykoron ezt vetette papíra :” Ismeretes , volt egyszer egy sakkozó automata, mely úgy volt megszerkesztve, hogy bármilyen lépésre megfelelő ellenlépéssel válaszolt, s biztosan megnyert minden játszmát . A tábla jókora asztalra volt fölhelyezve, mögötte török ruhás bábu ült, szájában vízipipa. Tükrök segítségével azt az illúziót keltették, hogy minden oldalról át lehet látni az asztal alatt. Valójában egy púpos törpe ült ott, aki mestere volt a sakknak, és zsinóron mozgatta a bábu kezét. Egy ennek megfelelő filozófiai berendezést is elképzélhetünk. Mindig a „történelmi materializmus" nevezetű bábu fog nyerni”

Nos, kapizsgáljátok már , kik is voltaképpen barátaink ,egyszersmind elvtársaink ?

2 , Nagy Olga líraian ihletett sorai ezek a „ zoon politikon” embere beszél könyvéből amely Hősök, Csalókák, Ördögök címen éli világát , Kriterion könyvkiadó 1974

3, A népmesei alapmotívumok internacionalizmusáról, Asztalos Lajos : Vándormesék, lehetséges források (Néhány galego, baszk, portugál, katalán, spanyol népmesemotívum és magyar megfelelőjük eredete, hasonlósága) http://www.napkut.hu/naput_2004/2004_07/086.htm illetve A Magyar folklór, Osiris kiadó és [A Study of Fairy Tales](http://www.sacred-texts.com/etc/sft/sft07.htm) <http://www.sacred-texts.com/etc/sft/sft07.htm>

4, A népmesék terjedéséről , Nemcsak munkával él az ember kötetből Venetia Newall : Mondj nekünk egy történetet míves esszéjét érdemes befalni, Gondolat Kiadó 1986. Ebből megérthető , hogy a röghöz kötött földtúró szegényparaszti társadalom benne azokkal Földtúró Danikkal és társaival akik a falu határáig alig mentek el életükben , "meséjük által"miképpen adtak hírt magukról . Teremtettek közös alapú osztályemlékezetet „ tőlük 3000 kilométerrel vagy a két faluval odébb vegetáló osztálytársaikkal egyetemben.

5, Nem akarunk mindenre részletre belemenő történelmi, gazdasági analízist végezni . " de némi kilengés elengedhetetlen. „Nyughatatlan koponyájú elvtársainknak. Tanulmányozásra Balázs Judit : Gazdaság az oszmán birodalomban .Budapest –Kairó 2007 illetve Az oszmán birodalomtól a modern Törökországig Budapest –Kairó 2008 művét(ahonnét idézeteink származnak) ajánljuk mindkettő szöveg meglehető az interneten főbb gyengeségük pusztán közgazdasági leíró (pozitivist) jellegük <http://terebess.hu/keletkultinfo/index2.html> . Érdemes átfutni Neil Faulkner megközelítését [A Marxist History of the](#)

World part 66: The Ottoman Empire and the 1908 'Young Turk' Revolution <http://www.counterfire.org/index.php/articles/a-marxist-history-of-the-world/>

munkásmozgalmi vonatkozásban Fehmi Dzsihangir : A Török Köztársaság Fél évszázada , könyvét Kossuth Kiadó 1974

6, Ázsiai termelési mód a történelemben kötetben Gondolat, 1982 Sencer Duvitcoiglu :Az Oszmán-Török társadalom gazdasági modellje a XIV-XV században tanulmány alapos átvilágítása az adott térség osztályszerkezetének .

7, Ennek az időszaknak a feldolgozása egészen máig A Brief History of Capitalist Development and Working Class Movement in Turkey <http://www.marksist.net/node/1359> és Flesch István politikai története A Török Köztársaság Története, Corvina Kiadó 2007 használható hirtelenjében .

8, Programjukról Fehmi Dzsihangir: A Török Köztársaság Fél Évszázada, Kossuth Kiadó 1974

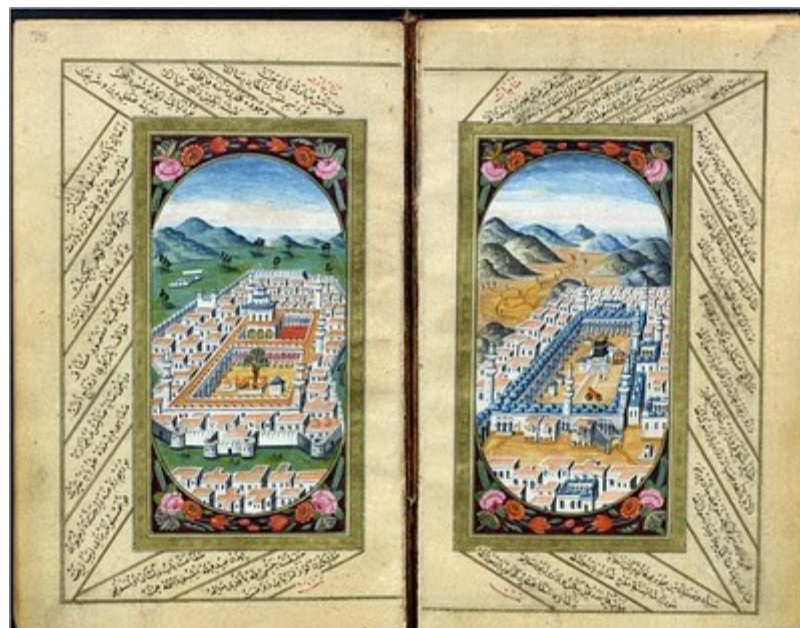
9, Tanulmányozd az „áldott Lenini-pártot 1905-ben” , minderről az elvtársak írtak behatóan , olvasd ! Anarcho-Kommunista Aktivisták : Párt és osztály történelmi összefüggései (Az 1905-ös oroszországi forradalomról gondolkodo.mypressonline.com A VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK! ANARCHO-KOMMUNISTA VITAESTEK RÉSZLEGBE LÉPJ BE .

10, Balázs Judit : Az oszmán birodalomtól a modern Törökországig ,Budapest –Kairó 2008 <http://tereless.hu/keletkultinfo/index2.html> . A négy pont tőle van itt , világos, egyértelmű, jól alkalmazható.

11, Nagy Ilona: Táltos és pegazus, Holnap kiadó alapján

12, A legvilágosabban M.I. Sztyeblin-Kamenszkij A mítosz című művében, ír a mítoszt alkotó emberi tudatról .Hogy megértsük „a” varázsmesék” „népi tudatát „ halásszuk csak elő Propp hagyatékát. A

varázsmese történeti gyökereit,' l'Harmattan kiadó , ez szemben áll a burzsoá banalitással, misztifikációval amely önmagából a tudatból, szexualitásból, álmokból ,vágyakból vezeti le a mesék világképét, szembe megy a Jung-i világgal meg követőnek idealista metafizikájával . Meletyinszkij művétől A mítosz poétikájától a strukturalistákig sokan elmagyarázzák a mitikus világlátás társadalmi gyökereit. Többen felszínesen az igazán mélyre mutató alkotás Propp műve. Soymossy Sándor, Ortutay Gyula, Honti János, Nagy Ilona, Voigt Vilmos, Robert Darnton, Jack Zippes és társaik is próbálkoztak. Az élen a marxisták jártak akik igen alapos melót végeztek. Azonban azt is közölnünk kell nincsenek kommunizmusok, különféle Eldorádok , aranykorok sem azok . Az osztálytalan utópiák nem kommunizmus. Ahogyan nem kommunizmus az ősközösség társadalma , az antik és középkori utópiák, János Pap országa, az adamiták kísérlete ,Morus Útópiája, az autonóm Shinmin terület Koreában. Nem kommunizmus a kibuc, de a Libertaria kolóniája sem az.

Nem becsüljük le őket , aki ezt teszi nem érti a kommunizmus kifejlődésének történelmi útját. A kommunizmusnak előképei léteznek mint az osztályok és tulajdon nélküli társadalmak , a felsoroltak javarésze is azok, de maga a kommunizmus a korábbi fejletlenebb termelési módok talaján nem alakulhatott ki ! A kommunizmus centralizációt és totalitást jelent: azt, hogy a világ összes zúgában kommunizmus van, a maga fejlett technológiájával, osztályok nélküli tudat világával, annak szocializációjával ,szükségletek szerinti termelésével, fogyasztásával. Hogy ezt megértsük lássuk a kommunizmus ,a „sakkozó teóriájának praxisának dialektikáját ”,(a termelőerők történelmi útját és felbomlását) Marx műveiben és magában a kommunista mozgalom felhalmozott tudásában : W.Morristól, <http://www.marxists.org/archive/morris/works/index.htm> a kommunizációs mozgalmakig ,Communization - en.wikipedia.org/wiki/Communization , amely több mozgalmi forrást is megad.

13, Modern kapitalizmusra nézve olvasd Marx Tőkéjét (többször kiadták), Guy Debord : A spektákulum társadalmát (<http://www.c3.hu/~ligal/spekt%20tars%20liget%2011%20print.pdf>),Kuczi Tibor Munkásprés könyvét , L' Harmattan kiadó, Gilles Deleuze nagyszerű esszéjét Utóirat az ellenőrzés társadalmához, Buldózer Kiadó a további kutakodáshoz Kafka remek inspiráló opuszait, Orwell „ gondolat rendőrségét „ és természetesen Foucault írásait sem érdemes szem elől téveszteni, meg Edward P. Thompson : Az idő, a munkafegyelem és az ipari kapitalizmus művét .

14, Atomizációról , hamis tudatról, nacionalizmusról Marxtól - Lukácsig ,Benedicti Andersontól a Wildcat csoportig ,a FreundInnen der klassenlosen Gesellschaft alakulatig ível ezernyi elemzés. Elmélet, feldolgozás, kiáltvány, javaslat, program, irodalom van dögivel a felszámolás gyakorlata már lényegesebben kevesebb, a

<http://libcom.org/oldalán> követhetőek az efféle munkásmozgalmi események meg az anarchista , kommunista csoportok értesítőiben .

15, Ez a Barta Sándor mese Az Utolsó álmodozó úgy került ide mintha úton volnánk, ha nem is éppen Cantenbury felé .Mintha úton volnánk és az időt történetek, mesék elmondásával vernék el. Nem kópék vagyunk , akik egy -két elbeszéléssel fizetnek egy fogadóban. Úton vagyunk , a mese útvonalán ahol nemsokára feltűnik a hős , de addig is ébren tartjuk a reményelvet. Ami pedig a humanitárius segély embertelenségéről mondani érdemes általában azt Wildcat újság 18. számában megteszi amely ,1996 nyarán a Jugoszláv háború kapcsán mutatott rá a lényegre.

16, A háttérhez Book Review: Guerrilla José Moreno Salazar remembers <http://www.katesharpleylibrary.net/jws09>

- 17, gondolkodo.mypressonline.com : De Te Fabula Narratur : Robin Hood montázsok

18, „A mítosz legfontosabb és lényegében egyetlen általános jellemzője , olyan elbeszélés amelyet valóságként éltek meg. A mítosz olyan alkotás, amely a fantáziaképet valóságnak fogadja el.” A félelemben , kiszolgáltatottságban élő de inkább az archaikus (később primitív) ember tudata. Az „elvarázsolt tudat” az önmagát elvarázsolt tudat, képzet , fantázia képzés (a későbbiekben mindinkább fetesizált tudat, az egyre tágabb köröket leíró hamis tudat) a mítosz teremtő tudat de legyen csak az ismeretlentől féltő tudata megteremt egy önmagától elkülönülő képzetet , amely önálló életre kell . Önmagát gyengének, kiszolgáltatottnak véli, nem érti a villámot , árvizet , a szivárványt , nem érti a politikai és hatalmi játszmákat , hát megmagyarázza a maga sajátos archaikus / primitív tudatával. Ezt a tudatot is társadalmi körülményei alakították ki. Milyen érdekes képes teremteni különféle mítoszokat aztán meséket, képzeteket, felettes ént, és amikor már e köröket bejárta , szembesülhet azzal, ha mindezt én hívtam életre a valóságom által, akkor a forradalmi erő is én, te mi vagyunk. Ez

az ábra ,de ezzel mikor szembesül ? Pozitív esetben erre is ráébred .Persze eközben a történelem semmiképpen sem simán lineárisan de fejlődik, változnak a körülmények, éppen az emberi társadalmak (osztály társadalmak) és a természeti világ egymásra hatása , mozgása által. Így alakul ki az egyéni „ős kultusza” is , az önmagunkon túli külső erő létrehívása, megteremtése. A népmesékben a szakrális elem) A vallások és a különféle hiedelmek ezt csak megerősítették. A konzervatívan felfogott mese sem több mint babona csupán . Azonban ez a „lenézett mese” a társadalom dialektikája által képes volt a forradalom akarásának „képzeteit elültetni „ , és mindmáig eszköze lehet a forradalmi propagandának . Mesénk esetében a madár a forradalom madara amely eszméltet, példát mutat, tegnap még kakas volt mártír lett belőle (de nem mártírok akarunk lenni, hanem a „ se úr, se szolga „ világának megteremtői) ébredjete ! Szerzői meséről van szó, népmesei elemekkel inspirált szerzői meséről, amit az adott térségben de akárhol ,máshol a legegyszerűbb tudatú, fantáziájú ember is megért. Hiszen a mesében a szimbólum képzése, a szüzsé a szegényparaszti tudat által teremtett alakok, hiedelmek, formák felhasználásával jött létre. Baykurt nem manipulál , hanem elmond egy mesét, ami révén vak, süket, béna is szembesülhet valóságával ! Rajta hát ne hagyjátok a magatokat , de a madár nem felszabadító-megszabadító , igaz a malmot a kakas harca által kapja a vissza a két öreg , de ezután „nektek kell következnetek én csak a forradalom madara vagyok . A forradalmat azonban vagy ti csináljátok vagy senki ! „A mese történet és szimbólum képzésnek ekkor van csak igazán jelentősége ,értelme , ha ki –ki felszínre hozza a maga teremtő fantáziáját és a gyakorlatban száll szembe mindenkori elnyomójával Itt terülj asztalkám van, ott mindentjáró malom, van ahol mindkettő és más is. De nem csak a fantáziának kell működnie hanem a forradalom valóságos gyakorlatának is. A mese internacionalizmusa nyilvánvaló. Az elnyomottak képzeteikben, vágyaikban megteremtették a lázadás, és felszabadulás formáit, ideje a gyakorlatban is alkalmazniuk A mese eszköz , erősít, a kiteljesedett életnek, a forradalom akarásának eszköze, többi rajtatok rajtunk múlik !

Fakir Baykurt 1929 -1999.

Forradalmi meseregényünk (amely 1975-ben jelent meg) megéneklőjét a „nép hangjaként ismerik” Baykurt Anatoliában töltötte gyermekkorát , első regénye 1958-ban látott napvilágot. Álneveken írt. Az elmaradott vidék munkásmozgalmi írójaként –aktivistájaként, nemcsak az elmaradott viszonyok de a kapitalizmus ellen is harcolt. Szakszervezetet alapított , a Török Szakszervezeti Szövetség első elnöke volt egy időben , amely később nyíltan cinkosa lett a burzsoáziának .Baykurt akkora már a pedagógusok szakszervezetének mozgalmára. A szakszervezetek általába véve vett negatív szerepéről , amely kiindulópontként alkalmas arra , hogy megtámadjuk a szakszervezetek reformista működését lásd a interneten is olvasható [A SZAKSZERVEZET SZEREPE](#) tanulmányt (megjelent a KERÍTÉSTÖRÖK-ben 1998) <http://www.oocities.org/sztrajk/>) Baykurt műveinek fókuszában egyre inkább a török vendégmunkások sorsa állt , akik megélhetési kényszerből Németországba vándoroltak , hogy ott tovább nyomorítsák életüket(lásd erről ,Diusburgi trilógia ,1986 magyarul nincs) Baykurt Németországban halt meg , ahol nevelési szakértőként is dolgozott. Örökzöld témája maradt a munkás és pauperizálódott tömegek migrációs tematikája mellett a már említett vidéki Törökország mindennapi nyomora a kiszipolyozottak életének realista ábrázolása. Baykurt a török nyelv a mindennapi nyelv a „ nép nyelvének „ megszállottja, a folklór és a népmese szerelmese, nacionalista ellenes osztályharcos figura , aki a szavakat fegyverként használta a fennálló viszonyokkal szemben .

